

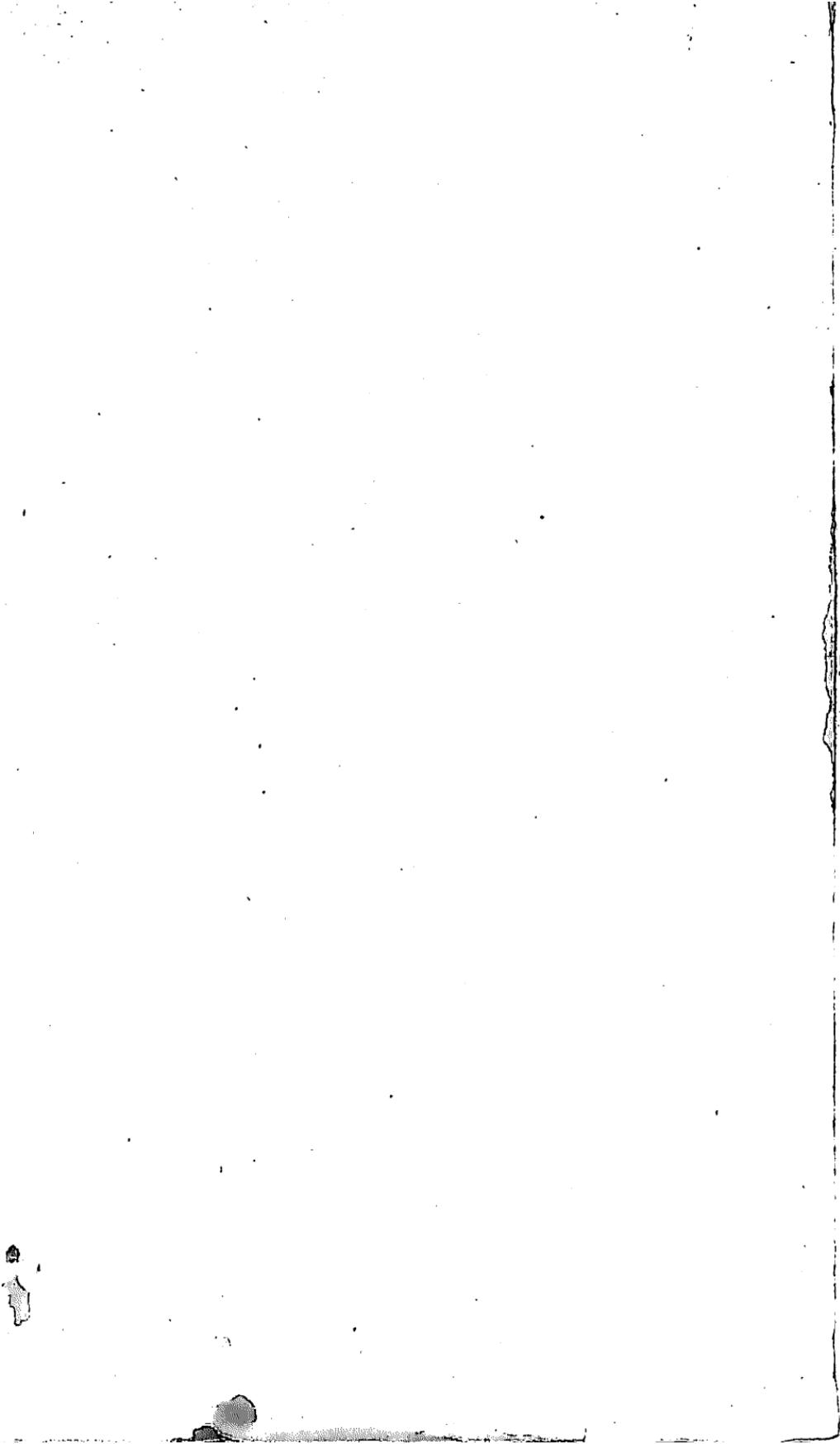
१
சிவமயம்

சிவஞானபோத மாபாடுயத்திரட்டு

திருவாவட்டதுறை ஆதினம்

1977

வ
சிவமயம்

திருக்கபிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினம்

இருபத்திரண்டாவது குருமகாசந்நிதானம்

பூஞ்-ல-பூஞ் அம்பலவாணதேசிக சுவாமிகள்

ஐன்ம நட்சத்திர விழாமலர்

23—1—77

வெளியீடு எண் 297.

வ
சிவமயம்

சிவஞானபோது மாபாடியத்திரட்டு

இது

திருக்கபிலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
இருபத்திரண்டாவது குருமகாசந்திதானம்
பூஷ-ல-பூஷ அம்பலவாணதேசிக சுவாமிகள்
கட்டளையிட்டருளியபடி
வெளியிடப்பெற்றது

திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

1977

ஸ்ரீ நமசிவாயழர்த்தி அச்சகம்
— திருவாவடுதுறை —

முகவரை

சிவஞானபோதம் என்பது சைவசமயிகள் பரம்பொருளின் முழுமுதல் தன்மையினை அறிந்து அனுபவித்த முறைமை பினைத் தெளிவாக விளக்கும் ஒரு அரும்பெரும் பொதுநூல். இந்நூலினை உலகுக்கு அருஞுடன் வழங்கி அருளியவர் வெண் ஞெய்சல்லூர் மெய்கண்டதேவர் ஆவார்.

மெய்கண்டதேவர் வெண்காடுறையும் விசிர்தராளால் வெண்ஞெய்சல்லூரில் அவதரித்தவர். இவரது அதிதீவிர பக்குவசிலையினை அறிந்த கயிலையினின் றும் போந்த பரஞ்சோதி மாமுளிவர் சைவசமய உண்மைகளை உலகுக்கு விளக்குமாறு அருஞுபதேசஞ்செய்தார். உபதேசம் பெற்ற சிலையில் அருளப் பட்டதே சிவஞானபோதம் என்னும் பெருநாலாகும். அந்த உபதேச பரம்பரையின் வழி வருவதே திருக்கபிலாய பரம் பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினம் ஆகும்.

இந்த ஆதினத்து அருங்குரவர்களின் அருளாசியோடு அலைத்துச் சாத்திர நூல்களும் அருங்கருத்துக்களுடன் வெளியிடப்பட்டுச் சமய உலகினர்க்கு இலவசமாக வழங்கி யருஞ்வது அறிவார் அறிந்த ஒன்று. முதன்மை நூலாகிய சிவஞான போதமும் திராவிட மாபாடிய கர்த்தராகிய மாதவச் சிவஞானபோகிளின் மாபாடியத்துடன் திருங்திய பதிப்பாக வெளியிடச் சித்தஞ்செய்துவைக்கப் பட்டுள்ளது. திரு வருஞாங் குருவருஞாங் கூடினால் அந்நால் விரைவில் வெளி வருதல் கூடும்.

அத்தகைய பெருநாலில், சைவசமயிகள் நுழைந்து பொருள் அறிந்து கொள்வதற்குப் பரமோபகாரமதாகச் சுருங்கிய அளவில் காலத்திற்கு ஒப்ப விளக்கமாக ஒரு உரைநடை நூல் ஆதினம் வழியாக வெளிவருதல் ஏற்புடைத்தாகும் என்று அடியேன் விண்ணப்பிக்க அவ்வாறே உடன் வெளி யிடுமாறு திருவாவடுதுறை ஆதினம் இருபத்திரண்டாவது குருமகா சங்கிதானம் ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிக பரமா சாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் அருளாசி வழங்கி அருளினார்கள்.

அருளாசியைப்பெற்ற அடியேன் திருவாவடுதுறை ஆதினம் சபாபதினாவலர், யாழ்ப்பாணம் சுவாமினாதபண்டிதர் ஆகிய பெரும் புலவர்களின் அருங் குறிப்புக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிறந்த உரைநடை நூலாக இந்நாலினை எழுதி புள்ளேன்.

அத்தகு சிறந்த உரைநடை நாலும் இவ்வாண்டு பூா-ல-பூா குருமகாசங்கிதானம் அவர்களது ஜென்மாட்சத்திர விழாமலராக இதுபொழுது வெளிவருகின்றது. ஒன்றுக்கும் பற்றுத் தொண்டியேனியும் ஆட்கொண்டு தொண்டு செய்யுமாறு அருளாசிவமுங்கி அருள்செய்கின்ற பூா-ல-பூா குருமகாசங்கிதானம் அவர்களது பொன்னர் திருவுடிகளை வந்தித்து வழிபடுவதைத் தவிர எளியேன் வேறு என்கெய வல்லேன்.

அறிஞருலகம் குறையுள்தேல் பொறுத்தாள்வதாக

சிற்றுரையும் பேருரையுஞ் சிவஞான
 போதமெனுங் தெய்வ நூற்குக்
 கற்றுணர்ங்தோர் களிகூறக் கருணையினுற்
 செய்தளித்தான் கலைகள் தேர்ந்து
 முற்றுணர்வு முதலியவற் றுற்சிவனே
 யென்றறிஞர் மொழிந்து போற்ற
 ஈற்றுறைசைப் பதிமருங்கு சிவஞான
 யோகியெனு நாமத் தோனே.

—

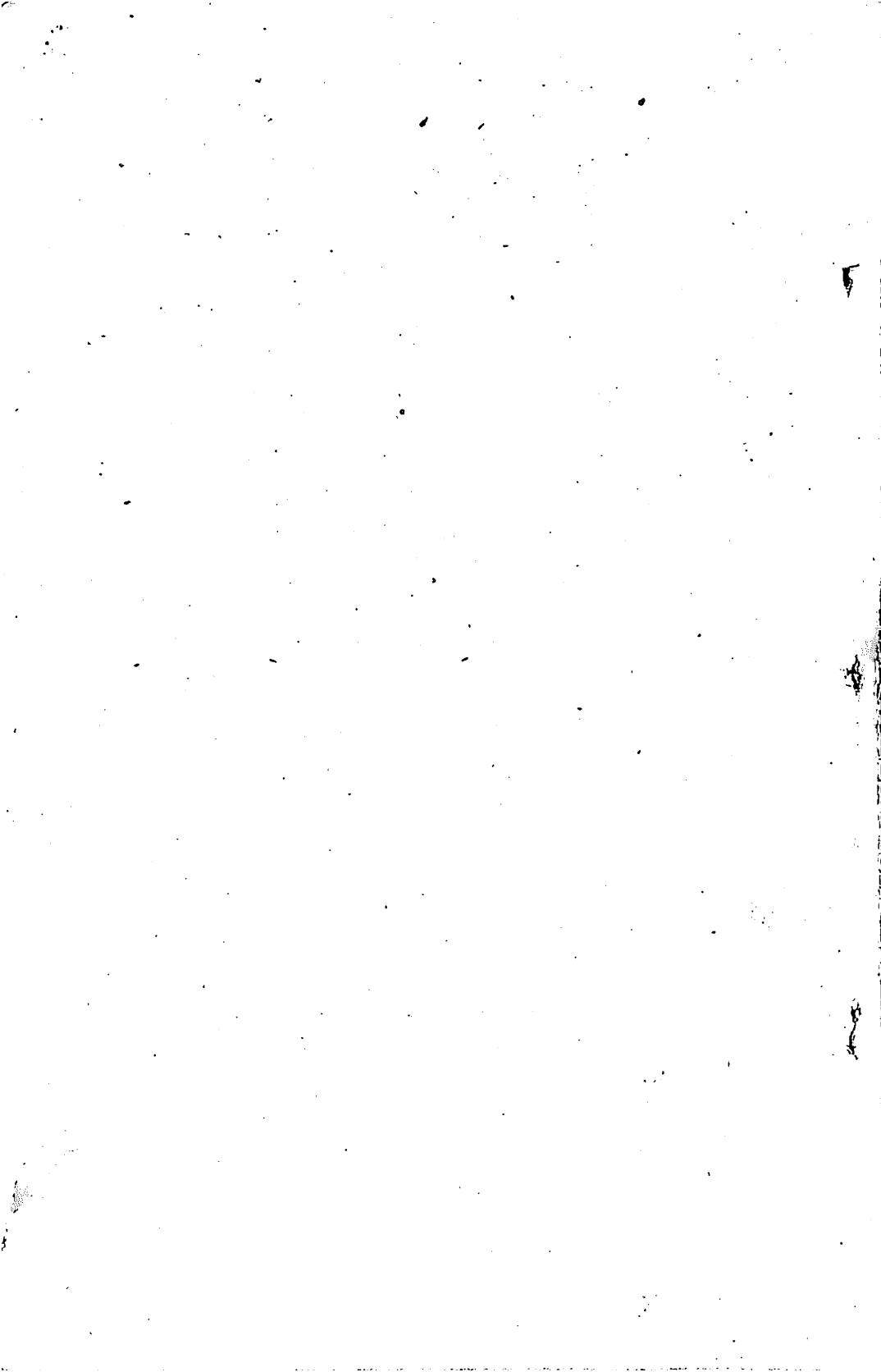
குருமரபு வாழ்த்து

கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான
 போதனை காட்டும் வெண்ணை
 பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்
 மெய்ஞ்ஞான பாநு வாகிக்
 குயிலாரும் பொழிற்றிருவா வடுதுறைவாழ்
 குருங்மச்சி வாய தேவன்
 சயிலாதி மரபுடையோன் திருமரபு
 நிழேமி தழைக மாதோ.

— ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினம்
இருபத்திரண்டாவது குருமகாசந்திதானம்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

சிவஞானபோது மாபாடியத்திரட்டு

குருவனைக்கம்

பண்டிசைவம் பரிநிமறி நிலதயில்
தீஇரும்பு பானி உப்பு
விண் அவிலம் உடலுயிர்நீர் நிழல்உச்சிப்
பளிங்குபகல் விளக்குப் பால்நீர்
கண்டிரவி உணர்வொனிபோல் பிரிவியிய
அத்துவிதக் கலவி காட்டித்
தண்ணவிவைத் தெளை ஆண்ட நுறைசைநமச்
சிவாயகுரு சரணம் போற்றி.

— ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞானயோகிகள்.

கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான
போதநேறி காட்டும் வெண்டின
பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சுத்ததிக்கோர்
மெய்ந்தான் பாரு வாகிக்
குயிலாரும் பொழிற்றிருவா வடுதுறைவாழ்
குருநமச்சி வாய தேவன்
சயிலாதி மரபுடையோன் நிருமரபு
நிதியு தழைக மாதோ.

— ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞானயோகிகள்.

சித்தாந்த மகாகுத்திரம், பரப்பிரம சூத்திரம் என்று அறிஞரால் உயர்த்தோதப்பெறும் சிவஞான போதத்திற்கு விருத்தி யுரை என்னும் மாபாடியஞ் செய்வான் புக்க மாதவப் பெருந்தகை ஆசிரியத் தண்டமிழ் முனிவரஞர் தமக்கு அவ்வண்மைப் பொருள்களையெல்லாஞ் செனியறிவுறுத்தும். அறிவுறுத்தப் பெற்ற அவையிற்றை விழைவுற்றுச் சித்தாந்ததெந்தி நிற்பார் பலர்க்கும் இவ்வுரைமுகத்தான் உணர்த்திநிற்க எனப் பணித்தும் பல்லாற்றுனும் மேன்மேல் ஊக்கி வேண்டுவைபடுத்தும் காரணராய் நின்ற தங்குருமரவில் தூயதாய ஞானமாகுவர்ப்பணிதன் முறைமைபற்றிக் குருவனைக்கம் கூறி அருளினர் என்க.

அற்றேல், சித்தாந்தசைவ சிவஞானபோத திராவிட மாபாடிய கர்த்தராம் இவ்வண்ணலாசிரியர், தமக்கு ஞான தீக்கைபுரிந்து அப்பொருளெல்லாந் தமக்குச் செவியறிவுறுத் திய ஞானமாநற்குரவர் பின் வேலப்பதேசிகசவாமிகளே ஆக வும், அன்னவர்ப் போற்றுது அன்னேர்க்கு முந்துபு வீற்ற மர்ந்து மெய்யனர்வெறுத்து மினிர்ந்த நமச்சிவாய குருநாத சவாமிகளை வணங்கிய தெற்றுலோவெனின்:- தெரிக்குதும். இப்பாடிய கர்த்தர் தங்குரு சந்தானம் “சம்லாதிமரபு” என்றாங் குத் திருக்கயிலாயுத் தென்றிரு முகத்தெய்வந் தொடங்கி நிகழ் வந்து, இப்பூவுழை மெய்கண்டதேவ நாயனாராம் இச்சிவ ஞானபோத நூலினைச் செய்தகருளியாரை முன்னுகப் பெற்று நடக்குமாற்றுனே “ மெய்கண்டசந்தானம் ” “ மெய்கண்ட ஆதீனம் ” என வழங்கப்பெற்று விளங்குவதாயினும்,

மடமந்தாந காளீச மபிதச்ச சதுர்மடா :

ஆமர்த்தகீ கோளகீதி ததாபுட்ப கிரிஸ்ததா

ரணபத்ரச்ச விச்னேயஸ் தேஷாமேதே ஸ்யதீஸ்வரா :

எனவஞ்சும் அதிதாகமத் திருவாக்கின்படி பரவித்தை என்று முண்டகோபநிடதம் முதலிய ஆதி சக்சருதிகளுறைக் குஞ் சிவாகம சித்தாந்தப் பொருள்களையெல்லாம் உலகிற்கு உபகிரிப்பான்தோன்றி, மந்தானகாளீசமென்ற மாபட்டினத்தே சிறந்து விளங்கும் ஆமர்த்தகீ, கோளகீ, புட்பகிரி, இரணபத் திரம் என்னும் நால்வகைச் சைவமடங்கள் சிவனை, ஞானக் கோழுத்திபுரம், நவகோடி சித்தவாச நகரம் முதலிய திருப் பெயர்கள்பூண்ட திருவாவடுதுறைப் பதிக்கண் இம்மாபாடிய காரரும், இவர் தம் ஆசாரியரும் அமர்ந்து இத்தகைய மெய்ப் பொருள் ஆராய்ச்சிசெய்து மெய்யனர்வுறுத்தற்கு இடமதாக, தேவரும் வியக்குமோர் சைவ மடாலயத்தை இரீதியினாகும் முப்பொருள் ஆராய்ச்சிக்குஞ் சைவசித்தாந்தக் காப்பிற்கும் வேண்டும் வேண்டும் பலபொருட் சாதகங்களிறீதியினாகும் அவராகலானும், அவர்ப்பின் தோன்றிய குரவர் முதல் தங்குர வர்காறும் அன்னமூர்த்திகளையே முற்கொண்டு வணங்கி வந்தமையானும், தங்குரவர் வழக்கும் அஃதே ஆகலானும், இப்பாடிய முநீந்திரரும் நன்னமச்சிவாய தேசிக சற்குரு மூர்த்திகள் தம் பொன்னடிபராயினார் என்பது.

அற்றேல், நூல்யாக்கும் ஆசிரியராயினேர் தாம் யாப்பான் கொண்ட நூல்கள் தடையின்றி இனிது முடிந்து நனியறு பயன் கொடுக்கவேண்டி இருவகைக் கடவுளருள் ஒருவர்ப்

பராவஸ் ஆன்றேர் வழக்கும் நூற்கிடக்கையும் என்பதுகண்டாம். அங்ஙனமன்றி இவரொப்பத் தொல்லை உரையாசிரியர் தாழும் நூல் வணக்கத்திற்கு வேறும் வணக்கஞ்செய்து போந்த துண்டாலோ எனின். ஓங்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியத் தீன் சொற்பொருள் கண்டாராம் உரையாசிரியர் சேனுவரையரும், தாம் உரையுரைக்கத் தொடங்குமுன்னே “தன்றேன் நான்கினேன்று கைம்மிகூடங் - கனிறுவளர் பெருங்காடாயி னும் ஓனிபெரிது சிறந்தன்று அளியவென்னஞ்சே” என்றற் றெருடக்கத்தனவற்றேன் வழுத்தியதூஉம், “கரும்பு மினாநீருங் கட்டிக் கனியும் விரும்பும் விநாயகனை வேண்டி” எனப் பிறர் வணங்கியதூஉம் உணர்ந்து அவ்வண்மை கடைப்பிடிக்க. இங்ஙனமே வடமொழிக்கண் பாடியனு செய்வான்புகுந்த கைவு முதிந்தர நீலகண்ட சிவாசாரிய சுவாமிகளும் இவரே மானப் பாடிய வணக்கமாக,

ஓந் நமோஹம் பதார்த்தாய லோகானும் ஸித்திஹேஹதவே
ஸ்சிதானந்த ருபாய சிவாய பரமாத்மனே

என்று சிவனை வணங்கிப் போந்ததூஉம், உபநிடத வியாக் கியானஞ்செய்த சீரங்கராமாருஜர் என்னும் விசிட்டாத்துவித பாடியகாரரும் தம் உரைமுகத்தே,

அத சீருச்ச ஸ்சாய மஞ்சிதோர ஸ்தலம் ஸ்ரீயா
அஞ்சநா சலச்சுங்கார மஞ்சளிர் மமகாஹதாம்

என்று விஷ்ணுவை வணங்கிப் போந்ததூஉம்,

அவர் மானத் துவைத பாடியகாரரும், அவப் பிரபஞ்சம் நிகழாது இருதன் சித்தித்தற் பொருட்டுத் தம் பாடியமுகத்தே.

ஸத்யம் ஜூராநமநந்தம் ஆதந்தம் ப்ரம்ம ஸர்வ சக்தயேகம் ஸர்வைர் தேவை ரீட்யம் விஷ்ண் வாக்யம் ஸர்வதைமி கப்ரேஷ்டம்

என்று விஷ்ணுவை வணங்கியதூஉம் உணர்ந்து, இவ்வழக்கு இருமொழிக்கண்ணும் பயில்வுறாஉம் பெருவளவிற்கு மரபின தென்று தெற்றெனத்தெனிக.

அற்றேல், அன்னது தெற்றெனத் தெளிந்து மகிழ் மீக் கூர்ந்தேம், மற்றெருன்று வினாவுதும், அவ்வியல்பானே நூல் வணக்கத்திற்கு வேறுகத் தாம் வணக்கங் கூறப்போந்த முனிவர் பெருமான் முதற்கண் துதிக்கற்பாலராம் கனிற்றுத் தெய்வம் அன்றிப், பரமகுரவத் தென்முகத்தெய்வம் என்னும்

இவர்ப் பராவுதலை ஓரீ இச் சந்தானகுரவர் ஒருவர்ப் பழிச்சலாமா றென்ஜெயோ எனின, அவ்வையப்பாட்டினையும் ஒழித்து மேற்செல்லுதும்.

சமயாதீதம் எனப்படுஞ் சித்தாந்த மெய்நெறிக்கண் நின்றூர் “தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்த” எனவும். “அஞ்சான வச்சகலர்க் கக்குருவாய் மெய்ந்ஞானம் பின்னுணர்த்தும்” எனவும் இச்சிவஞானபோதம் உரைத்தாங்கும்,

அதாதி வித்யம் ஆசார்ய : பூர்வருபம்
பித்ருதேவோபவ ஆசார்ய தேவோபவ

எனத் தைத்திரியச் சுருதி உரைத்தாங்கும், ஞானகுரவஜையே இறைவனெனக் கோடலானும், அவற்பனிதலே இறைவனைக்க மாகி அத்துவித முத்தி என்னும் அரும்பேற்றை அளிக்கும் ஞானசாதனம் ஆதலானும் “குரு” என்னும் மொழிக்குப் பாசவிருளை ஓட்டுவோனெனக் காரணங் கோடலானும், இக் குரவர் மற்றைய சமயகுரவர் போலாது சித்தாந்த ஈசவச் சிவ னியல்புகளை உணர்த்துஞ் சிவஞான குரவராகலானும் அரனடியார்க்கு இருபான் மூன்றிலக்கணங்களையும் வீதிக்க வந்த சங்கரசங்கிதை என்னும் வேதோப பிருங்கணமானது,

ப்ரதமம் பஸ்ம ருத்ராக்ஷ தாரணம் சமுதிரிதம்
த்விதீயம் குரு சேவாச

சிவனடியாருக்கு முதலாவதிலக்கணம் திருநீறு கண்டிகை அணிதல் எனவும், இரண்டாவதிலக்கணம் குருவை வழி படுதல் எனவும் கூறுமாற்றானும்,

அதாச் வலாயநோ ஹ்வை பகவந்தம் பர மேஷ்டிநம்
பரிஸமேத யோவாச

என்று யசர்வேத சாகையானே புகழப்பெற்ற மகா இருடி யார்க்கே குருவழிபாடு செய்கவெனக் கிளக்கப்படுமெனின் மற்றையோர்க்கு அஃதின்றி அமையாதென்பது சொல்லாமே அமைதலானும், வாயு ஸங்கிதை இரண்டாம்பாகத்திலே பதின் மூன்றும் அத்தியாயத்தலே,

பாபிநாஞ்ச யதாஸங்கஸ் தத்பாபாத் பதிதோ பவேத
தத்வதாசார்ய ஸங்கேந தத்தர்ம பலபாக் பவேத
யதேக வஹ்நிஸம் பர்க்காந் மலந் தியஜுதி காஞ்சதநம்
ததவ குருசம் பர்க்காத் பாபம் தயஜுதி மாநவ :

யதாவத்து சமீஸ்தோ க்ருதகும்போ விஸீயதே
ததாபாபம் விலீயேத ஆசார்யஸ்ய சமிபத :
யதாப்ர ச்வலிதோ வஹ்நி : கஷ்ககாஷ்டனுச நிர்தேஹத
ததாய மசிசந் துஷ்டோ குரு : பாபம் கூடனாத் தகஹேத
மநஸா கர்மனை வாசா குரோ : க்ரோதம் நகார்யேத
தஸ்ய க்ரோதேத தஹ்யந்தே ஹ்யாயு : ஸ்ரீஜஞாந சத்சிரியா :

தீவினையாளர் சம்பந்தத்தானே ஒருவன் எங்ஙனம் யதித
னுகின்றுனே அங்ஙனமே குருவின் சேர்க்கையால் புண்ணிய
பலன்களை அடைகின்றான்.

தீயின் சேர்க்கையானே பொன்னனது களிம்பைப் போக்கிக்
கொள்வதேய்ப்ப, குருவழிபாட்டானே மனிதர்கள் பாவங்களைக்
கழிக்கின்றார்கள். நெருப்பின் அண்மையிலுள்ள நெய்க்குடம்
எங்ஙனம் இலயமடைகின்றதோ, அங்ஙனமே குருவின் அண்மையிலிருப்பவன் தன் பாவங்கள் யாவும் இலயமடையப்பெறு
வான். கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பானது உலர்ந்த விறகு
களை எங்ஙனம் எரிக்குமோ, அங்ஙனமே மேலாம் உவகைப்
பாட்டி ணாயுடைய இந்தக் குரவனும் சீடன்றன் பாவங்களைக்
கணப்போதிலே தகிக்கின்றான். மனம், வாக்கு, காயம் என்ற
மூவகைக் கரணங்களாலும் குருவைப் பிழைத்தலாகாது. அவருடைய சினத்தானே ஆயுனும், வெறுக்கையும், மெய்யுணர்வும்,
நற்கருஷில் எனப்படுவேஉம் புண்ணியங்களுஞ் சுடப்படுகின்றன
என்று உரைத்தலானே, ஆயுள், செல்வம், தத்துவ உணர்ச்சி.
புண்ணியங்கள் என்னும் இவைகள் மேன்மேலும் வளரு
மாறும், மலவிருள் தேயுமாறும் நன்னெறி காட்டி உய்வித்த
குருசெய்த நன்றியை என்றான்றும் மறவாது, மனம் வாக்குக்
கள் ஒருமைப்படதக் காயத்தினால் அவரை வணங்குதலும் இன்றி
அமையாது வேண்டப்படுமாதலானும்,

யம்யம் லோகம் மனஸா ஸம்ஹிபாதி விசத்த ஸத்வ :

காமயதே யாஞ்ச காமான், தந்தம் லோகம் ஹ்யதே

தாஞ்ச காமான் தஸ்மா தாத்மஜ்ஞும் ஹ்யர்ச்சயேத் ஷதிகாம :

எவன் எவ்வெவ்வுலகினை மெய்யுணர்வானே எண்ணியி
விசத்த சத்துவமுடையனுகி, எவ்வெப்பயனை விழைகின்றுனே
அவன் அவ்வெவ்வுலகங்களை அடைந்து அவ்வெப்பயன்களைப்
பெறுகின்றான் ஆகவின், பரசிவலை உள்ளவாறு உணர்ந்த
அத்தன்மையனுகிய சிவஞானியைத் திருவருட்செல்வம் விழை
வறுாடும் ஓவ்வொருவரும் பணிவாராக என வேதமகா வசனங்கள் முழங்குதலானும், அங்ஙனமே சிவாகமங்களாகிய பரவித்
தைகளும் முழங்கலானும் குரவனே தெய்வமெனக்கொண்டு
வணங்கியதெனக் கடைப்பிடிக்க.

“அத்துவிதக் கலவி காட்டித் தண்ணளிவைத் தெளையாண்ட நமச்சிவாயகுரு” எனவே, ஓன்றற்கொன்று முரணே வென்று ஜயம் நிகழ்த்தருமாறு பொருள்களைப் போதிக்கும் மறைகளானும். பரவித்தைகளானுச் சிவாகமங்களானும் உணர்தற்பாலதாம். அத்துவித்தின் உண்மைப் பொருளைத் தமக்கு அறிவித்தருளி, அதனுலே சிவஞானத்தைத் தோற்றுவித்துத் தம்மை ஆண்டருளியோர் என்பதாலும், அங்ஙனமுள்ள ஞானகுரவர் அதுவாயிலானே பெற்றக்கருங் கைவல்லியமாம் அத்துவித முத்தியைத் தம்மை விரும்பினார்க்கருநும் ஆற்றலுடையாரென்பதாலும், அதுபெயர் மாத்திரையானும் செவ்வனே புலப்படும் என்பதாலும். பேரின்பழுதவுந் தண்ணளியுடையவரே குருவென்பதாலும், அவரை வணங்குவார்க்குச் சிவஞானப்பேறும், அதன் சாதனங்களும் பிறக்குமென்பதாலந் தெளிந்தருளியவாறு காண்க.

உலகத்திலே சித்தாந்த வித்தைகளை வெளிப்படுத்தி, அவற்றுனே பக்குவான்மாக்களுக்கு மெய்யணர்வு உதிப்பித் தற்பொருட்டுச் சிவாவதாரமாகத் தோன்றிய சைவாசாரியர்கள் இருபத்தெண்மர் இருப்பவும், அவர்களுள்ள கல்யாணகுருவும் “நாநாகமனிதாயி” எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றவருமாகிய சுவேதாசாரியர் ஓருவரையே, வியாசகுத்திர மாபாடியங்குச் செய்தாருட் சைவ பாடியம் இயற்றிய நீலகண்ட சிவாசாரிய கவாமி களும், தம் பாவிய முகத்தில்,

நம : சுவேதாபி தாநாய நாநாகம விதாயினே

கைவல்ய கல்பதரவே கல்யாண குரவே நம :

ஓன்றற்கொன்று விரோதம்போலத் தோன்றும் வேதாந் தங்களை விரோதமின்றிப் போதித்தனினுலே “நாநாகமவிதாயி” என்று சிறப்புப்பெயர் பெற்றவரும், மோட்சங்கொடுக்கும் கற்பகதருவும், இம்மை மறுமைப் பயன்களாகிய போகங்கள் எனப்படும் நல்வாழ்வைக் கொடுக்குங் குருவுமாகிய, சுவேதாசாரியரை வணங்குகின்றேன் என வணங்கிப் போந்தாங்கு, சந்தான பரம்பரைக் குரவர்கள், வேலப்பதேசிக சுவாமிகள், இராமலிங்கதேசிக சுவாமிகள், மாசிலாமணிதேசிக சுவாமிகள், குமாரசாமிதேசிக சுவாமிகள். முன் வேலப்பதேசிக சுவாமிகள், உருத்திரகோடிதேசிககவர்மிகள். தட்சினஞ்சுர்த்திதேசிககவாமிகள், அம்பலவாணதேசிககவாமிகள், மறைஞானதேசிககவாமிகள், சித்தர் சிவப்பிரகாசதேசிககவாமிகள், சிவப்பிரகாசதேசிக சுவாமிகள் என்றின்னேர்பலர் இருப்பவும், நமச்சிவாயதேசிக சுவாமிகளாம் குரவர் ஓருவரையே இப்பாடிய முனிவரரும் தம்

பாடியமுகத்தே துதித்துப் போந்தாரென்க. என்னை? சுவேதா சாரியர்மான் இவரும் முன்னுறைத்தாங்குச் சைவசித்தாந்த வித்யாதாரமுர்த்திகளாய், நாநாகமலிதாயி என்றற்குஞ் சால் புடையராய், கல்யாணாகுரவராய்த், தரிசித்த மாத்திரையே மெய் யுணர்வு பாலிக்கும் வரதவடிவராய் விளங்களாலென்க.

வியாச சூத்திர பாடியங்களுட் சீகண்ட பாடியமென்னுஞ் சைவ பாடியத்தலே இனையின்றிப் பொலிந்து விளங்குஞ் சிவ பெருமானது உற்கருட மணிகளை எல்லாம் எடுத்து விளக்க வந்த சிவார்க்கமணி தீபிகையாரும், தெய்வவணக்கம் புகலாது இத்திராவிட மாபாடியகாரர்ப்புரைய, சுவேதாசாரிய சுவாமி களையும் தம் வியாக்கியான முதலிலே,

மகா பாசு பதஜ்ஞான ஸம்பரதாய ப்ரவர்த் தகாந்
அம்சாவதாரா நீசஸய யோகாசார்யா நுபாஸ்மஹே

மகாபாசபத ஞானமென்னும் சிவஞான சம்பிரதாயப் பிரவர்த்தகர்களும், சிவபெருமானது அமிச அவதாரமுடைய வர்களுமான சுவேதாசாரியார் முதலாகவுள்ள சிவயோக ஆசாரியர்களை உபாசிக்கின்றேம் என்று வணக்கமுரைத்தருளி யதனாலும் பெறப்படும்.

படவே வடமொழிக்கண் நவிலுஞ் சித்தாந்த மகா வித்தை களைப் பிரவர்த்தித்தவர் கவேதாசாரியர் என்பதுஉம், தென் மொழிக்கண் படும் சித்தாந்த மகாவித்தைகளைச் சிறப்பாகவும், வடமொழிக்கணபடும் சித்தாந்த மகாவித்தைகளைப் பொது வாகவுங்கொண்டு பிரவர்த்தித்தவர் நமச்சிவாய சுவாமிகள் எனப் பெயரிய குருமூர்த்திகள் என்பதுஉம் போதர்ல்காண்க.

இவ்வியல்பினை உடைய நமச்சிவாய குருமூர்த்திகளைப் பணிந்த முனிவரர் அவ்வளவின் அமையாது இரண்டாம் திரு வீருத்தத்தானே அவரையும், அவர் மரபில் வந்தாரையும், வரு வாரையும், வாழ்த்தியது என்னையெனின் கூறுதும்.

சீகண்டபாடியம் எனப்படும் சைவ பாடியகாரர் சுவேதா சாரியார் ஓருவரையே வாழ்த்தினாக அதற்கு வியாக்கியானஞ் செய்த சிவார்க்கமணி தீபிகையார் அவருடன் அவர் மரபினரை யுஞ் சேர்த்து வாழ்த்திய நியாயம்பற்றி இம்முனிவரும் அக்குரு மூர்த்திகளுடன் அவர் மரபில்வந்த தங்குரு முதலாயினேரையும் சேர்த்து வாழ்த்தினாரென்க.

அல்லது உம், இந்நிலவுவகத்தின் கண்ணோ ஆன்மாக் களின் பலவகைப்பட்ட கன்மங்கட்கு ஏற்பப் பன்முகமாகப் பரந்து விளங்கும் மற்றைய சமயகுரவர் மரபுகள் போலாது உண்மைப் பொருளும் அருளும் உடைய திருக்கைலாய பரம் பரை எனப்படும் இத்திருமரபு யாம்பெற்ற பேறு இவ்வையகம் பெறுதற்பொருட்டு அழிவெய்தலின்றி எஞ்சுஞான்றும் தழைத்து நிற்க என்னும் கழிபேரிரக்கத்தால் வாழ்த்திஅருளியது உமாம்.

தமிழ்நூலார் வாழ்த்தென்று கூறுதலை வடநூலார் மங்களம் எனவும், ஆசீர்வாதம் எனவும் கூறுவர். இவ்வாறே சைவ பாடியகாரர்,

பவதுஸ பவதாம் சித்யை பரமாத்மா ஸர்வமங்களோ பேத :
சிதசிந் மயப்ரபஞ்சச் சேவேஷ சோவேஷாபி யஸ்யைஷ :

அறிவுடைப்பொருள் அறிவில்பொருள் என்னும் இரு வகைப் பிரபஞ்சங்களையும் அமிசமாக உள்ளவரும் எல்லா மங்கள குணங்களோடும் கூடினவரும் பார்வதி சமேதரும் பரலக்குமியுடன் இசைந்தவரும் ஆகிய சிவபெருமான் இப் பாடியத்தைக் கேட்கும் உங்களுக்கு அநுக்சிரகம்புரிந்து இஷ்ட சித்தியின் பொருட்டும் துணையாவாராக என ஆசீர்வாதம் கூறியது உம் உணர்ந்துகொள்க.

“ பண்ணிசைவெம் பரிதமிதி ” என்னும் திருவிருத்தம் பாடியகாரர் தங்குரு வணக்கம் என்பது உம், “கயிலாய பரம் பரை ” என வரும் திருவிருத்தம் பாடியகாரர் தம்மரபைப் போற்று முகத்தானே “தழைக ” என வாழ்த்திய மங்கல வாழ்த்தென்பது உம் போந்தவாறு காண்க.

குருவணக்கம் முற்றும்

—

நூல்

சௌவாகமங்களின் உளவாகிய நூற்பாதங்களுள்ளவைத்து நூனாபாதத்தோதிய பொருளினை ஆராயும் ஆராய்ச்சி இந்நூலின்கண் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பயன் யாதோ? எனவும், இதுகேட்டற்கு உரியார் யாவர்? எனவும், இதனால் நுவலப்படும் பொருள் யாது? எனவும், இதனைப் பயப்பிக்குங் கருவியாய் இதற்குமுன் ஓரு தலையான் உணர்தற்பாலது யாது? எனவும், இதனை வழங்குதற்கு இட்டபெயர் யாது? எனவும், இஃது யாண்டு வழங்குவது எனவும், இது எந்தால் வகையைச் சார்ந்தது? எனவும், இந்தால் செய்தார் யாவர்? எனவும், பலவாற்றுன் ஆசங்கை நிகழுமன்றே; அவ்வாசங்கை நீங்கி மனவெழுச்சி சேற்ற பொருட்டு இந்தால் முகத்து உரைக்கப்படுவதாகிய சிறப்புப் பாயிரம்:-

மலர்தலை யுலநின் மாயிருள் துமியப்
பலஸ்புகழ் ஞாயிறு படரி னல்லதைக்
காண்டல் செல்லாக் கண்போ லீணாடிய
பெரும்பெயர்க் கடவுளிற் கண்டுகண் னாருமர்த்
தருந்துயர்க் குரம்பையி னுள்மா நாடி
மயர்வற நந்தி முனிகணத் தளித்த
வுயர்சிவ ஞான போத முறைத்தோன்
பெண்ணைப் புனால்தூந் வெண்ணைய்ச் சுவேதனன்
பெரய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவன்
பவநவி வன்பகை கடத்த
தவராடி புஜோந்த தலைமை யோனே

எனவரும்.

உயர் சிவஞானபோதம் என்றது ஏனை மூன்று பாதத்தை ஆராயும் நூல்கட்கு மேற்பட்ட சிவஞானபோதம் என்றவாறு. எனவே, அந்தால்கள் உணர்ந்த பின்னர் இந்தால் கேட்கற் பாற்று என்பது பெற்றும். பெறவே, முன்னர்த் தீக்கை யுற்றுச் சிவாகமங்களை ஓசி அதன்பின் ஏனை மூன்று பாதங்களை ஆராயும் நூல் முறையேகேட்டு அவ்வாரையூகி மனந்தாயராய் நித்தியா நித்திய உணர்வு தோன்றிப் பிறவிக்கஞ்சி வீடுபேற் றின் அவாமிக்குண்டாய வழி, அவர்க்கு இந்தால் உணர்த்துக என்பது போந்ததெனக் கொள்க.

இப்பாயிரப் பொருள், நூல் இறுதியில் ‘எந்தை சனற் குமரன்’ என்னும் வெண்பாவாற் பெறப்படுதலின், எண்டுங் கூறுதல் கூறியது கூறலாம் பிறவெனின். — ஆகாது; ‘எந்தை சனற் குமரன்’ என்பதனாற் பெறப்பட்டதனையே மாணுக்கர்க்கு நூல் முகத்து உணர்த்துதற் பொருட்டு எண்டுத் தந்துரைத்த தாகலான் என்பது. மிருகேந்திரத்து இறுதியிற் கூறும் வரலாற்றினை நாராயணகண்டவாசிரியர் நூல்முகத்துத் தந்து உரைத்துதூடி இக்கருத்தே பற்றி என்க.

இந்நூல் நந்திபெருமான் பெறுதற்கு வரலாறு என்னை? எனின், கூறுதும். மாசங்கார முடிவின்கண் உலகங்களை மீளப்படைத்தற் பொருட்டுப் பரமான்மாவாகிய பரமசிவத்தி னுடைய பராசத்தி குடிலையை நோக்கியவெறி, வேதாகமங்கள் குடிலையினின்று நாதவடிவாயும், அதன்பின் விந்துவடிவாயும் அதன்பின் அக்கர வடிவாயும் முறையே தோன்றின. பின் அவற்றைச் சொற்றெடுப்ப படுத்திச் செய்யளாக்கிப் பிறர்க்கு அருளிச்செய்தற் பொருட்டுப், பரமசிவன் ஈசானம் முதலிய பஞ்சப்பிரம மனுக்களாகிய சத்திகளே திருமுடி முதலிய அவயவங்களாகச் சகளநிட்களத் திருமேனி கொண்டருளிச், சதாசிவமூர்த்தியாய் நின்று, தற்புருடம் முதலிய நான்கு திரு முகங்களினின்று வேதங்களைத் தோற்றுவித்து, அவ்வேதங்களை அனந்ததேவர் வழியானே பிரமனுக்கு அருளிச்செய்து, ஈசானமுகத்தினின்று சிவாகமங்களைத் தோற்றுவித்து அச் சிவாகமங்களைப் பிரதிசங்கித முறை (ஒரு விஷயத்தை வேறு வேறு வகுத்துக் கூறுதல்) யானே பிரணவர் முதலிய பதின் மரும் மகாருத்திரர் முதலிய பதினெண்மரும் ஆகிய இருபத் தெண் மருக்குஞ் சிவபேதம் உருத்திரபேதம் எனப்பகுத்து ஒரோவொன்று ஒவ்வொருவருக்கு அருளிச்செய்து, பின்பு மகௌகமுறை (வேறுவேறு வகுக்கப்பட்ட பலவற்றைத் தீரடிக்கூறுதல்) யானே அவ்விருபத் தெட்டினையும் வித்தியேசர் எண்மரின் முதல்வராகிய அனந்த தேவர்க்கு அருளிச்செய்தான். அவற்றை அனந்ததேவர் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரரின் முதல்வராகிய சீகண்டருத்திரருக்கு அருளிச்செய்தார். அவற்றைச் சீகண்டருத்திரர் கணங்கட்குந் தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் அளித்தற்பொருட்டு முதற்கண் நந்திபெருமானுக்கு அருளிச்செய்தார்.

அங்ஙனம் ஆகமங்கள் எல்லாம் கேட்டருளிய நந்தி பெருமான் சீகண்ட முதல்வரை வர்ணங்கி நின்று, சிவாகமந் தோறுஞ் சரியை முதலிய நாற்பாதங்களுஞ் சிறுபான்மை வேறு வேருகக் கூறப்பட்டன. அவற்றுள், உண்மையாவது இது

என்று அருளிச்செய்ய வேண்டும் என இரந்து விண்ணப்பஞ் செய்து வினாயவழிச், சீகண்ட ருத்திர முதல்வர் கருணைக்கூர்ந்து “நன்றே வீனையினால், அனந்த தேவர் எமக்கு அருளிச்செய்த வாரே கூறுகின்றோம் : கேட்பாயாக” என்றருளிக். கற்பந் தோறும் படைப்பு வேறுபாடுங் கேட்போர்க்கருத்து வேறுபாடும் பற்றி அவற்றிற்கு இயையச் சரியை முதலிய மூன்று பாதங்களும் ஆகமங்களில் வெவ்வேறுக்க கூறப்பட்டன. ஆகலான், அவற்றுள், எவ்வாகமத்தின் வழி யார் தீக்கைபெற்றார், அவ்வாகமத்தின் வழி அவர் ஒழுகற்பாலர்.

இனி ஞானபாதமாவது பொருட்டன்மை உணர்த்துவ தாதான், அது பலதிறப்படுதல் பொருந்தாமையின், அவை எல்லாந் தூலாருந்தத் முறைபற்றிக் கூறப்பட்டனவன்றி மாறு கோள்ளல் என்பது வகுத்துணர்த்துதற்பொருட்டு இரெளர வாகமத்துள் பண்ணிரு சூத்திரத்தாற் கூறப்பட்டது “சிவஞான போதம்” என்பதோர் படலம். அது கேட்டார்க்கு எல்லா ஆகமப்பொருள்களும் மாறுகோளின்றி இனிது விளங்கும் எனக்கூறி அச்சிவஞான போதத்தை நந்தி பெருமானுக்கு அருளிச்செய்தார்.

நந்தி பெருமானும் அதுகேட்ட துணையானே எல்லா ஜைமும் நீங்கி மெய்ப்பொருள் தெளிந்து பின்னர்த் தம் மாணுக்கர் பல்லோருள்ளஞ்சு சிறந்த சன்றகுமார முனிகட்டு அருளிச்செய்தார். அவர்தம் மாணுக்கர் பல்லோருள்ளஞ்சு சிறந்த சத்தியஞான தரிசினிகட்டு அருளிச்செய்தார். அவர் தம் மாணுக்கர் பல்லோருள்ளஞ்சு சிறந்த பரஞ்சோதி மாமுரி களுக்கு அருளிச்செய்தார். அவர் தமிழ்நாடுசெய்த தவத்தானே திருவெண்ணெய் நல்லூரில் அவதரித்தருளி மெய்யுணர்வின் முற்றுப்பேறுடையராய் எழுந்தருளியிருந்த மெய்கண்ட தேவர் பால் வந்து சிவஞான போதத்தை நல்கி, “இதனை எண்டுள் னோர் உணர்ந்து உய்தற்பொருட்டு அருளிச்செய்து பொழிப் புரைக்க” என்றருளிப், பொழிப்பு உரைக்குமாறுஞ்ச சத்தியஞான தரிசினிகள்பால் தாங்கேட்டவாறே வகுத்தருளிச்செய்து நீங்க, அவரும் அவ்வாறே செய்து பொழிப்புரையுஞ் செய் தருளித், தம்முடைய மாணுக்கர் பல்லோருள்ளஞ்சு சிறந்த அருணந்தி குரவர்க்கு அனித்தருளினார். இஃது இந்நால் தோன்றிய வரலாறு எனக்கொள்க.

பொழிப்புரை;- பொழிப்பு, கண்டிகை என்னும் பெயரினைப் பெறும். பொழிப்புரை பின்டப்பெயரிப்பு எனவும், கண்ணழித் துரைக்கும் பொழிப்புரை எனவும் இருவகைப்படும். அவற்றுள்

இது கண்ணழித்துக் கடாவிடைகளான் உரைக்கும் பொழிப் புரை என உணர்ந்துகொள்க.

ஆசிரியர் இந்தாலுள் கருத்துரையும் மேற்கோளும் ஏதுவும் உரைச்செய்யுளான் உரைத்தார்; உதாரணம் பாலீனால் உரைத்தார்.

இச்சிவஞானபோதத்து முன்னாலும் குத்திரங்களானே பெத் தத்தின்நின்ற நிலைபற்றி இலக்கணங் கூறுதலின், அவை பொதுவியல்பு எனவும், பின்னாலும் குத்திரங்களானே முத்தியின் நின்ற நிலைபற்றி இலக்கணங் கூறுதலின், அவை சிறப்பியல்பு எனவுமாம்.

இனி பொதுவியல்பு உணர்த்தும் நூல்கள் பொது எனவுஞ் சிறப்பியல்பு உணர்த்தும் நூல்கள் சிறப்பு எனவுங் கூறப்படும். சிறப்பியல்பு சகசமாய் உள்ளதாகவின், உண்மை எனவும்பட்டும்.

பொதுவியல்பு, அளவை முகத்தானும் இலக்கண வழி முகத்தானுங் கூறப்பட்டுக் கேட்டல் சிந்தித்தல் என்னும் இரு திறத்தான் உணரப்படும். சிறப்பியல்பு சாதனமுகத்தானும் பயன்முகத்தானுங் கூறப்பட்டுக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை என்னும் நான்குதிறத்தான் உணரப்படும்.

கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டைகளை வடநூலார் முறையே சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம், நிட்டை என்ப..

பல பொருட்குப் பொதுவாகிய இலக்கணம் பொதுவியல் பென்றும், ஒரு பொருட்கே உரிய இலக்கணங்க் கீறப்பியல் பென்றும் அளவை நூலால் கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு வேறு; தடத்தலக்கணம், சொருபலக்கணம் என்னும் வடசொற்குப் பரியாயப் பெயராய் எண்டுக் கூறப்படும் பொது வியல்பு சிறப்பியல்பு வேறு எனத்தெரிந்து உணர்ந்துகொள்க. இவ்விருவேறு வகைக்குஞ் சொல்லொருமை மாத்திரையே பற்றி மயங்கற்க.

சிவஞானபோதம் இங்ஙனம் பொதுவியல்புஞ் சிறப்பியல் பும் ஓருங்குணர்த்தலின், முழுமுதனூலாம்.

இனி, சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரகாசம் என்பன முறையே இவ்விலக்கணம் பெற்ற வழிநூலும் புடைநூலுமாம்,

மொழி பெயர்த்துக்காறும் நூல்களில் ஞானமிர்தம் முதலி யன பெரும்பாலும் பொதுவியல்பு மாத்திரையே கூறுதலின், பொது நூலாம்.

திருவுந்தி திருக்களிற்றுப்படி முதலியன சிறப்பியல்பு மாத்திரையே கூறுதலின், உண்மை நூலாம்.

வடமொழியினும் பெளட்கரம் மிருகேந்திரம் முதலிய சிவாகமங்கள் பெத்தத்தில்நின்ற நிலைபற்றி இலக்கணங்கூறுதலின், அவை பொது நூலாம்.

சருவஞானேத்தரம் முதலிய சிவாகமங்கள் முத்தியின் நிலை பற்றி இலக்கணங்கூறுதலின், அவை உண்மைநூலாம்.

உபநிடதங்களினும் சுபாவம் முதலிய உபநிடதம் உலகந் தோன்றி ஓடுங்கும் முறையையும் தோற்றி ஓடுக்குதற்கு ஒரு கருத்தா உண்டு என்னும் மாத்திரையும் போல்வன உணர்த்துதலின், பொது எணப்படும்.

சாந்தோக்கியம் முதலிய உபநிடதங்கள் இருவகையுங்கூறுதலின் பொதுவஞ்சு சிறப்புமாம்.

அதர்வசிகை அதர்வசிரம் கவேதாச்சவதரம் முதலிய உபநிடதங்கள் முத்திநிலையே பற்றிச் சாதனமும் பயனும் கூறுதலின், உண்மை எணப்படும்.

அதர்வசிகை முதலிய உபநிடதங்களில் கூறும் பொருள்களுஞ்சிவாகமப்பொருளோ நோக்கும் வழிச் சூத்திரமும் பாடிய மும்போலத் தூலாருந்ததி முறையாம். இக்கருத்துப்பற்றியே வேதம் பொதுநூல் எனவும், ஆகமம் சிறப்புநூல் எனவும், திருமந்திரம் முதலியவற்றில் கூறப்பட்டன என்று உணர்க. “வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்தத் திறனிங்குத் தெளிக்கலுற்றும்” என்றதூஉம் இம்முறை தெரிந்து கோடற்கு என்க. இவ்வண்மை உணர்ந்து பொருள்கோடலே உரைகோள் முறையாம்.

இனி, இவ்வண்மை உணர்ந்து பொருள்கொள்ள மாட்டாதார் உபநிடதங்கள் ஒன்றே ஒன்று முரணும் எனவும், உபநிடதமுஞ்சிவாகமமுந் தம்முள் முரணும் எனவும், சிவாகமத்துள்ளும் ஒன்றே ஒன்று முரணும் எனவும் மயங்கி, ஒன்றற் பொருளே பற்றியே ஏனையவற்றை இகழ்வர்.

அற்றேல், அஃது அங்ஙனமாக; வேதாந்த சித்தாந்த நூல்கள் அங்ஙனம் இருவேறு வகைப்படுத்துக்கூற வேண்டியது என்னை? சிறப்பியல்பு ஒன்றேகூற அமையுமாலோ எனின், அமையாது; ஆன்மாக்கள் அங்ஙனந் தத்தமக்குரிய சோபான முறையின் அறிந்துவருந் தன்மைக்கேற்பத் துலாருந்ததி நியாயமாக உணர்த்தவேண்டும் ஆதலின் என்க.

புறச்சமய நெறிநின்றும் அகச்சமயம் புக்கும்
 புகன்மிதுறி வழியுறன்றும் புகலுமாச் சிரம
 வறத்துறைகள் அவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்தும்
 அருங்கலைகள் பலதெரிந்தும் ஆரணங்கள் படித்துஞ்
 சிறப்புடைய புராணங்கள் உணர்ந்தும் வோதுச்
 சிரப்பொருளை மிகத் தெளிந்துஞ் சென்றுச் சைவத்
 சிறத்தடைவர் இதிந்சியை கிரியா யோகங்
 செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனாடியைச் சேர்வர்
 என்றதூஉம் இவ்வியல்பு நோக்கியே என்க.

இங்ஙனம் இவ்விருவகை இயல்பும் வேறு வேறு கூறும் ஆகமங்களின் பொருளொருமை உணர்மாட்டாது, ஒரே வொன்றேபற்றி ஜக்கியவாதம் முதற் பலத்திற்தான் வேறு பட்டுத் தம்முள் மயங்குவார்க்கு அங்ஙனம் மயங்காது அவற்றின் பொருளொருமை உணர்த்துதற்கு எழுந்தது இச்சிவ ஞானபோதம் என்றறிக. இஃது அறியாதார் எல்லா ஆகமப் பொருளையும் பன்றிரு சூத்திரத்தால் தொகுத்து விளக்குதற்கு எழுந்தது இந்தால் என்றுரைப்ப.

மிருகேந்திரத்தின் முதற்கண்ணதாகிய ஒரு சூத்திரத்தானே எல்லா ஆகமப்பொருளுந் தொகுத்தெடுத்து விளக்கப் பட்டது என்பது ஆண்டே அறியக்கிடத்தலானும், மற்றும் அங்ஙனந் தொகுத்துக் கூறும் ஆகமங்கள் பலவள ஆதலானும், அதுபற்றி இதன்கட்போந்த விசேடம் இன்மையானும், நாடிக்கண்டு மயர்வற அளித்த சிவஞானபோதம் என்பதற்குத் தாற்பரியம் அதுவாகாமையானும், அவர் உரைப்பன எல்லாம் போலி என்று ஒழிக.

சிவஞானபோதம் என்பதும் இக்காரணத்தாற் பெற்ற பெயர், அஃது எவ்வாறென்னின்: “உயர்ஞான மிரண்டா மாரு மலமகல வகலாத மன்னுபோதத்-திருவருளொன் ரூன் றத்தோத் தெளிய ஓதுஞ் சிவாகமமென் றுலகறியச் செப்பு

நூலே”, என்ப ஆகலின், பரஞானம் அபரஞானம் என்றி ரண்டுஞ் சிவஞானம் எனப்படும். அவற்றுள் பரஞானத்தைப் போதிப்பது எல்லா ஆகமங்கட்கும் பொது ஆகலின், ஈண்டுச் சிவஞானம் என்றது அவ்வபர ஞானமாகிய சிவஞானமேயாம். போதம் என்றது அவற்றின் நிச்சயப்பொருள் இது என உணர்த்துதலாம். ஆகவே, சைவாகமங்களின் பொருள் நிச்சயம் உணர்த்துவது சிவஞானபோதம் எனக் காரணக்குறியாயிற்று என்று உணர்க. இக்கருத்து வடமொழிச் சிவஞானபோத பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்துங் காணலாம்.

சிவஞானம் எனப் பொதுப்படக் கூறினும் தலைமைபற்றி ஞானபாதமே கொள்ளப்படும். ஞானபாதத்திற்குத் தலைமை “கிரியையென மருவுமைவை யாவும் ஞானங்கிடைத்தற்கு நிமித்தம்”, என்பதனால் அறிக.

அற்றேல், ஏனை மூன்றுபாதப் பொருள்களை ஆராயும் நூல்கள் யாவை? எனின் - அவை சோமசம்பு சிவாசாரியர் செய்த கிரியாகாண்டக் கிரமாவலி முதலியவாம் என்க. அற்றேல் ஞானபாதப்பொருள் ஆராய்ச்சி நூலும் பிற்காலத்து ஆசிரியன்மாரே கூற அமையும்: ஆகமத்துட் கூறவேண்டாம் பிறவெனின், ஆசிரியன்மார் அவை அனுட்டிக்கும் முறை ஆராயப் புகுந்தாரன்றி அவற்றிற்குப் பொருளொருமை கூறப் புகுந்தாரல்லர். அவை சிறுபான்மை தம்முள் வேறுபாடுடைய என்றும், “யார் யார் எவ்வாகமத்தின் முறையே தீக்கைபெற்றார் அவர்வர் அவ்வாகமத்தின் முறையே அனுட்டிக்க” என்றும் “எக்கோயில் எவ்வாகமத்தின் முறை பிரதிட்டை செய்யப்பட்டது அக்கோயிலுக்கு அவ்வாகமத்தின் முறையே பூசைவிழா முதலிய நடாத்துக்” என்றும் “மாறிச்செய்யிற் குற்றம்” என்றும். ஆக மங்களே கூறுதலின், அவற்றிற்குப் பொருளொருமை காட்டலாகாமையின், கற்பபேதத்தானும், ஆன்மாக்கள் கருத்துவேறுபாட்டானும் அவ்வவற்றிற்கு ஏற்பச் சிறுபான்மை தம்முள் வேறுபடக்கூறுதல் பொருத்தமுடைத்து என்பதுபற்றி அவற்றைக்கூறும் ஆகமங்கள் சிறுபான்மை அங்ஙனம் வேறுபட நிகழ்ந்தன,

இனி, ஞானபாதமாவது பொருட்டன்மை உணர்த்துவதாகளின், ஆண்டு வேறுபடுதல் பொருந்தாதாயினும், ஆன்மாக்களின் மலபரிபாக தாரதம்மியத்திற்கு ஏற்பத் துலாருந்ததி முறைமைத்தாக உணர்த்துதல் மரபு என்பதுபற்றி, அங்ஙனங்கூறும் ஆகமங்களை நோக்குவோர் அவை ஒன்றேடான்று முரணுவனபோலக் கருதி மயங்குவர். அங்ஙனம் மயங்காமைப்

பொருட்டு ஞானபாதப் பொருள்களை எல்லாம் பொது உண்மை என இருவகைப்படுத்து ஆராய்ச்சி செய்து ஒருதலையான் உணர்த்த வேண்டுதலின், அஃது ஏனையோரால் ஆகாமையின் வேண்டும் என்க. அங்ஙனம் முரணுவனபோலத் தோன்றுவன யாவை? எனின், கவாயம்புவம் முதலியவற்றில் பதார்த்தம் “ஏழு” என்றலும், பெள்கரம் முதலியவற்றில் “ஆறு” என்றலும், பராக்கியை முதலியவற்றில் “ஐந்து” என்றலும், சருவரூபேநுத்தரம் முதலியவற்றில் “நான்கு” என்றலும். இரெளரவம் மிருகேந்திரம் முதலியவற்றில் “மூன்று” என்றலும் போல்வனவாம் என்க. அவையெல்லாம் மூன்று என்றதனுள் அடங்குதலின், முப்பொருள் என்றலே எல்லா ஆகமங்கட்குத் துணிபு என்க காட்டுதல் போல்வன பொருளொருமைக்கறுதலாம் என்பது.

வேதாகமப் பிரமாணியம்

வைத்திகரில் ஒருசாரார் “வேதம் பிரமாணநூல்” என்றும் “சிவாகமம் பிரமாணநூல் அன்று” என்றுங் கூறுவர். சைவரில் ஒருசாரார் “சிவாகமம் பிரமாணநூல்” என்றும், வேதம் அதுபோல்வதோர் பிரமாணநூல் அன்று” என்றுங் கூறுவர்.

நீலகண்ட ஆசிரியர், அப்பயதீட்சதர், முதலிய சிவாத்துவித சைவாசாரியர்கள் நீலகண்டபாடியம், சிவாதித்தமணி தீபிகை, சிவதத்துவ விவேகம் முதலியவற்றில் அவ்வைதிகரை மறுத்துச் சிவாகமப் பிரமாணியம் வலியுறுத்து உரைத்தார். அரதத்தசிவாசாரியர் உமாபதி சிவாசாரியர் முதலிய வைத்திக சித்தாந்த சைவாசாரியர் சதுர்வேத தாற்பரிய சாரசங்கிரகம், பவுட்கரவிருத்தி முதலியவற்றில், வேதாகமப் பிரமாணியம் வலியுறுத்து உரைத்தார். அவ்வாறெற்றலாம் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞான மாபாடியத்து உபோற்காதத்துள் எடுத்துக்காட்டித் தந்துணிபு நிலையிட்டு உரைத்தார். அம்மாபாடிய உரையை அவ்வாறே ஈண்டு எடுத்துக்காட்டும் முகத்தால், வேதாகமங்கள் ஒற்றுமையுடைய முதநூல்களாதல் விளக்குதும்:

வேதங்கள் ஒருவராற் செய்யப்படாது நிலைபேறு உடைமையானும், ஆன்கேரால் தழுவப்படுதலானும், குற்றமின்றிப் பிரமாணமாம் என்பது துணியப்படும். ஆகமங்கள் அவ்வாறு நித்தமன்றி ஒருவராற் செய்யப்பட்டமையானும், பிரமப் பொருள் வேதமொன்றுனே உணரப்படும் என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பழுடிந்தமையானும், அங்ஙனமாயினும் மிருதிநூல்

முதலியன போல வேதம் முதலாகக்கொண்டு ஆகமங்கள் செய்யப்பட்டனவெனின், அது நும்மனேர்க்குக் கொள்கை அன்மையானும், அங்ஙனங் கொள்ளின் வேதப்பொருள் உணர்ந்து நூல்செய்த மனு முதலியோர்போல ஆகமஞ்செய்த இறைவனுக்கு முற்றுணர்வீன்மை பெறப்படுதலானும், அவ் வாறன்றி முற்றுணர்வு இயல்பாகவடைய இறைவனுற் செய்யப் பட்டமையின் ஆகமங்கள் பிரமாணமெனக் கூறின், முற்றுணர் வடைய இறைவனுவை துணிந்த பின்னர், அவனுற் செய்யப்பட்டமையின் ஆகமம் பிரமாணமெனத் துணியப்படும்; ஆகமம் பிரமாணமெனத்துணிந்த பின்னர் அதனால் இறைவன் உண்மை துணியப்படுமென “ஒன்றுளை ஒன்றுபற்றுதல்” என்னுங் குற்றமாகலானும் ஆகமம் பிரமாணம் என்பது தெளியப்படாதாம்.

அல்லதா உம், வாசிட்டலைங்கத்திற் “பாஞ்சராத்திரம் புகழ்ந்தெடுத் தொருசிலர் பகர்வார்” என்பது முதலாகத் தந்திரவழி ஓழுகுவோரை எடுத்துக்கூறி “அவர் மாழுடர்” எனவும், பாதமபுராணத்தில் வசிட்டநூக்குந் தீலீபனுக்குங் கூற்று நிகழ்வுமித் “திராவிட தேசந்தங்னிற் சித்திரசேனன் என்பான்” என்று எடுத்துக்கொண்டு “சித்திரசேனன் என்ற அரசன் பாசாண்டர் கூற்றேபற்றி வைதிக ஓழுக்கத்தைக் கைவிட்டுப் பாசுபத வழி நரகத்தில் வீழ்ந்தான்” எனவும், வாசிட்டலைங்கத்திற் “சாண்டில்யன் என்பான் ஓருவன் தறுகண்ண னுய்ப் பிறர்மனை நயந்து வாசதேவணைத் தீங்குநெறியானே வழிபட்டு நிரயத்தில் வீழ்ந்தான்” எனவஞ், சூதசங்கிதையில் “மொழிபாஞ்ச ராத்திரங்காபாலங் காளா முகஞ்சாத்தம் பவுத் தமா ருகதந்தன்னிற் கழி பாகபதநூல்சாம் பவத்திற் நீக்கை காதலிப்பீர் வேதியரிற் கடையர் காணீர்” என்றத் தொடக்கத் தால் “தந்திரவழி ஓழுகுதல் பொய்த்தொழில் உணர்ந்து வெகுண்ட கவுதமன் சாபப்பயன்” எனவுங், கூர்ம்புராணத்தில், “அணைவரு மரன்றனை அரியையண்மி” என்று எடுத்துக் கொண்டு, “அறுமுனிவர் இட்ட சாபவயத்தானே வேட்பித்தல் முதலியவற்றின் அதிகாரமின்மையான் விருத்தியின்றி வருந்து வோர்க்கு விருத்தியின் பொருட்டுத் தந்திரஞ் செய்யப்பட்டது” எனவும். அதனுள், “ மோகநூ விருவேமுஞ் செய்வோம் விடைக்கொடியாய்” என்பதனால் ஆகமங்கள் மோகிப்பிக்கும் நூல் எனவுங் கூறுதலால், ஆகமம் பிரமாணமல்ல என்பதே தெற்றென விளங்குமாகவின், அவை வீடு பேறு முதலிய மறு மைப்பயன் பயப்பிக்குமாறு என்னை? எனின், கூறுதும் :-

வேதம் நித்தம் என்பதற்குப் பிரமாணம் இன்மையானும், தோற்றக் கேடுகள் காணப்படுதலான் அனித்தம் என்பதே துணியப்படுதலானும், “அந்தக்கரமே இது” என்னும் மறித் துணர்வு “அந்தச் கடரே இது” என்பதுபோலச் சாதி ஒருமைபற்றி நிகழ்வதேயாம் ஆகலானும், அவ்வாறன்றி எழுத துக்கள் நித்தமெனக் கொள்ளினும் அவை ஒன்றேடொன்று தொடர்ப்பாடுற்றுவருஞ் சொற்கள் அந்த்தமே ஆகலானும், உலகத்திற்குத் தோற்ற ஒடுக்கங்கள் உண்மையில் பிரவாக நித்தம் என்பதும் பொருந்தாமையானும், எல்லா உயிர்கள் மாட்டும் பேரருஞ்சைய பரமசிவனுல் செய்யப்பட்டமைபற்றியே வேதங்கட்டுப் பிரமாண உண்மை கொள்ளப்படும். அம் முறையானே சிவாகமங்களும் பிரமாணமாதல் துணியப்படும். அது வேதம் முதல் உலோகாயதநூல் இறுதியாகிய எல்லா நெறியும் பரமசிவனுற் செய்யப்பட்டமையானும், இறுதிக் காலத்துப் பரமசிவனிடத்து ஒடுங்கிய வேதம் படைப்புக் காலத்து முன்போலவே தோன்றுதலானும், நித்தம் என்று உபசரித்துக் கூறப்படும் ஆகவின், சிவாகமங்களை நித்தமென்பதும் இக்கருத்தேபற்றி என்க. அங்ஙனம் அல்லாக்கால், “வேதம் பரமசிவனுற் செய்யப்பட்டது” என்னுஞ் சுருதிக னோடும், “அட்டாதச வித்தைக்கு முதற் கருத்தாவாகிய சூலபாணி” என்றற் றேடுக்கத்துப் புராணவசனங்களோடும், ஈண்டுக்கூறும் அனுமான அளவையோடும் முரணுமாறு அறிக.

ஒருவன் இன்னேன்வந்தேன் என்புழி அவனும் அவன் வாம்மொழியும் போல முதல்வனும் முதல்வனுற் செய்யப்படும் வேதாகமங்களும் தம்முட்காரக ஏதுவும் ரூபக ஏதுவுமாகிய வேறுபாடுடைமையின், இன்னேரன்னவை “ஒன்றையொன்று பற்றுதல்” என்னுங் குற்றமாகா என்க. இனி, ஆன்றேரால் தழுவப்பட்டமைபற்றி வேதம் சிவாகமம் இரண்டும் பிரமாண மெனத் துணிந்த பின்னர் அவற்றுனே அவை பரமசிவனுற் செய்யப்பட்டன என்பது துணியப்படும் ஆகலானும் ஒன்றையொன்று பற்றுதல் ஆகாமையும் உணர்க. ஆன்றேரால் தழுவப்படுதல் ஆகமப்பகுதியின் இன்று வெளிரின், அற்றன்று; “துறக்கம் வேண்டியோன் சோதிட்டோமத்தான் வேடகே” என்றற்றேடுக்கத்துச் சுருதிகட்கு அவை வேட்டுராறு வகுத்துக் கூறும் சுருதிகளும் அத்தன்மையாகிய கற்ப சூத்திரங்களும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுமாறு போல, வேதத்துள் விதிக்கப்படுஞ் சிவநட்சை முதலிய விதிகட்கும், அவற்றை வகுத்துக்கூறுங் காமிகம்முதலிய சிவாகமங்கள் இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டு நிற்றனின், அவை ஆன்றேரால்

தழுவப்படுதல் ஒருதலையாகலான் என்க. இது சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்தில் அரதத்தாசாரியர் கூறியவாற்றின் அறிக.

அங்ஙனமாயினும் தீக்கைப்பேறு ஆன்கேரால் தழுவப்படாமையின், அப்பகுதியில் பிரமாணமாறு என்னை? எனின், அற்றன்று; சுவேதன், உபமன்னியன், அகத்தியன் முதலி யோர்க்குத் தீக்கைப்பேறு காண்டலான் என்க. உபமன்னியன் அகத்தியன் முதலியோர்பால் கண்ணன் இராமன் முதலி யோர்க்குத் தீக்கைப்பேறு அரிவஞ்சம், பாரதம், பாதம் புராணம் முதலியவற்றின் விரித்துக் கூறியவாறுங் காண்க. அஃது எல்லாரும் பெறுமை, எல்லாருக்கும் மலபரிபாகம் இன்மையாற் பரமகஞ்ச சந்தியாசம்போல, (குஷகம், பெக்கம், ஹம்ஸம் இதற்குமேல் நான்காவது பரமகஞ்ச சந்தியாசம்) அதற்குரிய அத்காரிகள் சிலரேயாகலான் என்பது. பரமகஞ்சம் நிட்டைப்பியும் பக்குவர்க்குரியது.

அற்றேல், வாமநூல் முதலாயினவும் பரமசிவனுற் செய்யப்பட்டமையின், காமிகம் முதலியவற்கேருடு ஓப்பப் பிரமாணமாதல் வேண்டப்படும் பிறவெனின், - படாது; அவற்றுட்கூறுஞ் சுரைக்குடந்தாயித்தல் முதலிய ஆசரங்கள் வேதத்துள் எடுத்தோதி விலக்கப்பட்டமையின், சவுத்திராமணி யாகத் தில் சுரை ஏற்றல் வேதத்துள் விதிக்கப்பட்டதாயினும் ஏனை யோர்க்கே உரிய என்பது பெறுமாகவின், அவையும் அவற்றிற்கு உரிய அதிகாரிகள் வேறுபாட்டாற் பிரமாணமாம் எனக் கொள்ளப்படும் என்க. அங்ஙனமாயின், அது வேதவிதி யோடு முரணுமாலோ எனின், - அவற்றுட்கூறுங்கிரியைகட்கு வேதநெறியில் தப்பிய மாந்தர் அதிகாரிகள் எனப் பிரித்து வைத்தலான் முரணுது என்க. இது காந்தத்துட் கூறப்பட்டது.

இனிப், பொருள்கள் முரணியவழி வாநியவற்றுன் மெனியலை கண்டிக்கப்படும் எனக்கொள்க. எல்லா நெறியும் இறைவனுற் செய்யப்பட்டமையான் விசேடம் இன்மையின், அவற்றுள், ஒன்றற் கொன்று வன்மை மென்மை கூறின். இதுவே மாறுகொளக் கூறலாமால் எனின், — அற்றன்று; அவற்றைப் பின் வழிப்படுத்து நூல் செய்தோர் தாரதம்மியத் தானே அவற்றிற்கு வன்மை மென்மை கூறுதல் அமையுமாகவின். பின்னால் செய்தார் அவ்வந்நெறியிற்கூறும் பொருள்களை அம்மொழியின் தாற்பரியம் அறியாது மயங்கி அவற்கேருடு மாறுகொளத் தொகுத்தும் விரித்துஞ் செய்தாராகவின், அவை

மென்மை எனப்பட்டன. மாறுகோளில் கூற்றின் எல்லாம் பிரமாணமேயாம் என்க.

இனி, வேதத்தினும் சிவாகமத்தினும் இந்திரன் முதனி யோர் அவ்வாறு வழிப்படுத்து வேறு நூல் செய்யாது. வேதத் திற்கு வியாசர் முதனியோரும் ஆகயத்துக்குப் பிரணவர் முதனி யோரும் போலச் சம்பிரதாய மாத்திரமே விளக்கினாராகவின், அவ்விரண்டினுள் வன்மை மென்மைகள் கூறுதல் பொருந்தாமையின், அவற்றுள், ஒரோவழி மாறுகோள்போலத் தோன் நியவழி வேதவரக்கியங்கள் தம்முள் மாறுபட்டவழிக் கருத்து வேறுபாடுபற்றிக் கூறியதெனத் தெரிந்துரைத்துக் கொள்வது போல, அவை முரண்தவாறு தெரிந்துரைத்துக் கொள்வது தன்றி அவை ஒன்றுக்கொண்டு மறுக்கப்படா என்க.

இவ்வாறன்றி, இன்னும் ஒங்களும் விடுக்குமாறு :- சாருவாகம் முதனிய எல்லாச் சமயமும் பரமசிவனுல் செய்யப் பட்டமையிற் பிரமாணமேயாமாயினும், அவற்றுள், முதற்கண் மிகவும் மந்த உணர்வினராய் உலக இன்பமே பெரும் யென் எனவுந் தமக்குப் புறம்பாகிய மக்கள் முதனியோரே ஆன்மா எனவும் அபிமானஞ்செய்து உழைந்து அதிகாரிகளுக்குப் பரம சிவன் இரங்கித், துன்பம் முதனியவற்றேஞ்சு விரவுதலான் உலக இன்பம் பேருறுதிப் யென்று எனவும், மக்கள் முதனியோர் ஆன்மா அல்லர் எனவும் உணர்த்தி, அவர்களுணர்வு அவ்வளவில் நிலைபெறுதற்பொருட்டு நுட்பப்பொருள் உணர்த்தப் புகிற கொள்ளமாட்டாமையால் தூல் உடம்பே ஆன்மா எனவும் அவ்வுடம்பு நிசித்தலே பேருறுதிப்பயன் எனவும் அறிவுறுத்தருளினான். பின்பு அங்ஙனம் அறிவுறுத்த நெறியே ஒழுகிப் பரமசிவன் திருவுருட்கு உரியராய் மலசத்தியிற் சிறிது நீங்கி உடம்பே ஆன்மா உடம்பு நிசித்தலே பெரும்பயன் என்பவற்றின் ஜயப்பாடு தோன்றிய அதிகாரிகளுக்கு, உடம்பு முதனியன் ஆன்மா அல்லவென்று மறுத்தற்பொருட்டுப் புத்த நூல் அறிவுறுத்தருளினான். இவ்வாறே மேலும் சோபான முறையான உபதேசித்து அருளியதென மாறுபாடின்மை உணர்ந்து கொள்ளப்படும்.

இங்ஙனம் சாருவாகம் முதனிய நூல்களைச் சோபான முறையாற் கொள்ளவே, அதிகாரி தாரதம்மியத்தான் மேல் உள்ள நூல்கள் கீழுள்ள நூல்களை மறுக்கும் முகத்தான் தோன்றினாகவின், மாறுகோளில்லை என்பதூடும், அவை யும் ஒருவாற்றுற் பிரமாணமேயாம் என்பதூடும் போந்தமை உணர்க.

இது, தயித்திரியத்தில் அதிகாரி பேதம்பற்றி “அன்னமய கோசம் பிரமம்” என்றும், அதனை மறுத்து மேல் அதனிற் சூக்குமமாகிய “பிராணமயகோசம் பிரமம்” என்றும், அதற்கு மேல் “மனோமய கோசம் பிரமம்” என்றும், அதற்குமேல் “விஞ்ஞானமயகோசம் பிரமம்” என்றும், அதற்குமேல் “ஆனந்தமய கோசம் பிரமம்” என்றும், ஒன்றற்கொன்று சூக்குமமாய் உணர்த்துதல்போலவும், கவுசிதக உபநிடத்தில் அதிகாரி பேதத்தால் இந்திரன் தயித்தியனுக்குத் தன்னையே பிரமமாகக் கூறியது போலவுப்கொள்க. அங்ஙனம் புல்லை எதிரேகாட்டி ஆக்களோப் பிடிக்குமாறுபோலச் சோபான முறைமைபற்றிக் கூறியது என்பதும், அவை எல்லாம் ஒரு வாற்றுற் பிரமாணம் என்பதும் குதசங்கிதையிற் காண்க.

இங்ஙனம் கூறியவாற்றுனே, வேதமுன்சித்தாந்த சைவாகம யும் என்னும் இரண்டுமே உத்தம நூல் எனவும், ஏணச்சாரு வாகம் முதற் பாஞ்சராத்திரம் இறுதியாகிய நூல்கள் எல்லாம் இவ்விரண்டினேடும் மாறுபட்டவழி மறுக்கப்படும் எனவும், அவற்றுள்ளும் வழிநூல் செய்தார் தாரதம்பியத்தாற் கீழ்க்கீழ் நூல்கள் மேன்மேல் நூல்களான் மறுக்கப்படும் எனவும் உணர்ந்து கொள்க.

இனித், “தந்திரவழி ஒழுகினேர் மூடர்” எனவும், “நிரயத் தில் வீழ்ந்தார்” எனவும், “அவை சாபப்பயன்” எனவும் “விருத்திப்பொருட்டு” எனவும், “மோகநூல் எனவும் புராணங்களிற் கூறியது, வேதப்பொருளோடு மாறுகொள்க் கூறும் பாசுபதம் பாஞ்சராத்திரம் முதலியபுறச்சமயங்களோயாம் வேதப்பொருளையே விரித்துக்கூறப்படுந்த வேதசாரமாகிய சித்தாந்த சைவாகமங்களை அன்று என உணர்க. இதுவும் வாயவிய சங்கிதை, சனற்குமாரசங்கிதை, கூர்மபுராணம் மகுடாகமம் முதலியவற்றுட் கூறியவாறு.

இனிப், புறச்சமயவழி ஒழுகினேரை அங்ஙனம் இழித்துக் கூறியதாலும், அந்நெந்தி ஒழுகுதல்பற்றி அன்று; மற்றென் னெனின், அவற்றையே பொருளாகக்கொள்ளு வேதநெறியை நிந்தித்தமை பற்றி என்க. அதுவும் ஆண்டே கூறப்பட்டது. புறச்சமய நூல்கள் விருத்திப் பொருட்டுச் செய்யப்பட்டன என்பதாலும், உடலோமபுதற் பொருட்டென்றது அன்று; விருத்தி, ஒழுக்கமுமாகிலிர் சாபத்தால் வேதநெறியின் நீங்கி னேர் ஆசரித்தற்பொருட்டு என்றவாரும். மோகநூல் என்ற தூஞம், மணி, மந்திர, மருந்து முதலியவற்றுன் விம்மிதம் பயக்கும் நூல் என்றவாறேயாம்.

இனி, வேதமும் சிவாகமமும் ஓன்றேயாகினும் இருபகுதிப் பட்டது, வேதம் மூன்று வருணத்தாருக்குஞ் சிவாகமம் என்பது நான்கு வருணத்தாருக்கும் பொதுவாதல்பற்றி ஆதலால், சிவாகமங்கள் பிரமாணம் என்பது தெற்றென உணர்க. இங்ஙனம் சைவாகமங்களுக்குப் பிராமாணியம் பவுட்கர உரையின் உ. மாபதி சிவாசாரியார் காட்டியவாறே காண்க.

நீலகண்ட பாடியத்திற் பதியதிகரணத்திற் காட்டுமாறு :-

“ சிவாகமங்களில் ஒரு சாரண பரப்பிரமங் கேவலம் நிமித்தகாரணம் எனக்கூறும்; அதனை மறுத்தற்கு எழுந்தது இவ்வதிகரணம் என்று உரைப்பாருமூளர்; அது பொருந்தாது; யாம் வேதத்திற்கும் சிவாகமத்திற்கும் வேற்றுமை கண்டிலம்; சிவனுல் செய்யப்படுதலின் வேதமும் சிவாகமம் என வழங்கப் படும் ஆதலால் சிவாகமம் மூன்று வருணத்துக்கே உரித் தாயதும் நான்கு வருணத்துக்கே உரித்தாயதும் என இரு வகைப்படும்; அவற்றுள் முன்ணையது வேதம் எனவும், பின்னையது சிவாகமம் எனவும் வழங்கப்பட்டன. ஆதலால் இருவகை நூல்களும் எல்லா வருணத்துக்கும் உரித்தாயதே ஆகும். வேதத்தையும் சிவாகமத்தையும் செய்த கருத்தன் சிவன் ஒருவனேயாம்; இவ்வாறு சுருதியினும் புராணங்களினும் சிவாகமங்களினும் கூறப்பட்டது. பஞ்சப்பிரமம் பிரணவம், பஞ்சாக்கரம், பிரசாதம் முதலிய மந்திரங்களும், பதி, பசு, பாசம் முதலிய பொருள் வழக்கமும், திருநீற்றின் உத்தாள னந் திரிபுண்டரம் உருத்திராக்கந்தரித்தல் சிவலிங்கபூசை முதலிய தருமங்களும், பிறவும் வேதம் சிவாகமம் இரண்டிலும், ஓப்பக்காண்டலான், அவ்விரண்டும் பிரமாணமே ஆகலானும். கருத்தா ஒருவனே ஆகலான் அந்த இரண்டிற்கும் பொருள் ஓன்றே ஆகலின் அவற்றுள்ளும் மாறு பாடின்மையானும், இவ்வதிகரணம் கேவலம் நிமித்தமாத்திரமே இறைவன் எனக்கூறும் இரண்டிய கருப்ப நூலாகிய யோக சாத்திரத்தை மறுத்தற்கு எழுந்தது எனவே யாங்கூறு தும்” என்று இவ்வாறு நீலகண்ட ஆசாரியரால் காட்டப் பட்டது. இதனை விரித்துச் சிவாதித்த மணிதீபிகை சிவதத்துவ விவேகம் முதலிய நூலுடையார் சிவாகமங்கட்டுப் பிராமாணியங் காட்டியவாறும் அந்நூல்களுள் காண்க.

“வேதம் சிவாகமம் என இருபகுதிப்பட்டது, மூன்று வருணத்திற்கும் உரிமையாதலும், நான்கு வருணத்திற்கும் உரிமையாதலும்பற்றி “என நீலகண்ட பாடியத்தில் கூறப் பட்டது”

வேதநூல் சைவாநூல் என்றிரண்டே நூல்கள்
 வேறுரைக்க நூலாற்பிள் விரிந்த நூல்கள்
 அநிநூல் அனுதியாம வன்றநுநூல் இரண்டு
 ஆராண நூல் பொதுச்சைவ மருஞ்சிறப்பு நூலாம்
 நீநியிறுல் உலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு
 நிகழ்த்தியது நீண்மறையி தெழிபொருள் வேதாந்தத்
 தீநிலபொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவாம் பிறநூல்
 நிகழ்பூர்வங்க் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாரும்
 —சிவஞானசித்தியார்.

எனவும்,

உலகியல் வேதநூல் ஒருக்க மென்பது
 நிலவுமேய்ந் நெறிசிவ நெறிய தென்பதும்
 —திருஞானசம்பந்தர் புராணம்.

எனவும் கூறுப ஆகவின், அங்ஙனம் தூலாருந்ததி முறைமை பற்றிக் கூறுதலின் இருபகுதிப்பட்டது எனவேயாங்கோடும்.

இனி, சைவரில் ஒருசாரார் சைவாகமங்களில்' உலக நூல், வைத்திகம், அத்தியானமிகம். அதிமார்க்கம், மாந்திரம்' என நூல்களை ஐவகைப்படுத்து. "மாந்திரம் ஒழிந்தநான்கும் புற நூல்" என வைத்திகத்தினையும் அவற்றுடன் விலக்குதலானும், "வேதாந்தத்தில் ஏகனே ஆண்மா" எனவேதாந்தத்தைப் புறச்சமயங்களோடு எடுத்தோதி மறுத்தலானும், வேதம் பிரமாணமன்று என்பர். அதுபகுத்துணர்வில்லாதார்க்காற்றே யாம் என்று மறுக்க. என்ன? ஆண்டுவைத்திகம் என்றது மீமாஞ்சை நூலும் வைசேடிக நூலும் நெயாயிக நூலும் என்னும் மூன்றுமேயாம் எனவும், புறச்சமயங்களோடு வைத்து எண்ணிய வேதாந்தமாவது ஏகானமவாதங்களும் வியாச நூல் எனவும், சிந்தாந்தப்பிரகாசிகையிற் சர்வான்ம சம்புசிவா சாரியார் கூறுதலான், அதுவேறு என்பது தெற்றென விளங்கு மாகளின், ஆண்டு வேதம் என்றதாகும் மீமாஞ்சை நூலை என்னலாம்; வேதத்துவா விதித்தக கருமகாண்டத்தை ஆராய்ச்சி செய்தலின் அதற்கும் அப்பெயராயிற்று. அங்ஙனங் கொள்ளாக்கால், வேதசாரஞ் சிவாகமம் ஆதலாற் 'சைவாசாரத் திற்கு உரியோன் வைத்திகன்' எனவும், 'வேதாந்தப்பொருளைத் தெளித்துக் கூறுவது சித்தாந்தம்' எனவும் "பிறநூல் பிற பொருள்களைக்கூறும்" எனவும், வேதத்தோடு ஒற்றுமை உடைமைபற்றியே சிவாகமங்கட்குப் பிரமாணமாதல் கூறும் வசனங்களோடும் முரணுமாறு அறிக.

“பாசபதம்” என்பது யோகப்பெயரால் (யோகம்—காரணம்) சைவாகமங்கட்கும், உருடப் பெயரால் (உருடம்—இடுகுறி) பாசபதாகமங்கட்கும் ஆமாறுபோல, “வேதாந்தம்” என்பது யோகப்பெயரான் வேதத்தின் முடிபாகிய உபநிடதங்களைக் கூறும்; உருடப்பெயரான் அவற்றை எடுத்துச்செய்த ஏகான்மவாத நூலைக் கூறும். ஆதலின் அவ்விறுவேறு வகையுந் தெரிந்துணர்ந்து கொள்க.

வேதம் ஓதுதற்கண்ணும் வைதீகாசாரத்தின் கண்ணும் உபனயனப் பேறுடையார்க் கன்றி அதிகாரமின்மை போலச் சைவாகமம் ஓதுதற்கண்ணுஞ் சைவாசாரத்தின் கண்ணுஞ் சிவதீக்கைப் பேறுடையார்க் கன்றி அதிகாரம் இல்லையெனக் கொள்க.

சரியாபாதம் முதலியவற்றுட் கூறப்படுவன

வேதத்திற் கூறுங் கருமகாண்டப் பொருட்கு இன்றி யமையாது வேண்டப்பட்டு எஞ்சி நின்றனவாய பொருள் களையும் வேதமுடிபாய உபநிடத்தின் சாரமாய் உள்ள பொருள்களையும் வேறு எடுத்துக்கொண்டு இனிது விளக்குதலின், சிவாகமஞ் சித்தாந்த சாத்திரம் என்று வழங்கப்படும். இச்சித்தாந்த ஆகமங்கள் சரியாபாதம், கிரியாபாதம், யோகபாதம், ஞானபாதம் என நான்கு பாதங்கள் உடையனவாம்.

இவற்றுள் சரியாபாதத்துள் பிராயச்சித்தஷிதியும், பஷித்திரவிதியும், சிவலிங்க இலக்கணமும், நந்தி முதலிய கணநாதர் இலக்கணமும், செபமாலை யோகபட்டந்தண்டம் கமண்டலம் முதலியவற்றின் இலக்கணமும், அந்தியேட்டி விதியும். சிராத்தவிதியும் கூறப்படும்.

கிரியாபாதத்துள், மந்திரங்களினாலும் உத்தாரணம், சந்தியாவந்தனம் பூசை, செபம், ஓரங்களும், சமயம், விசேஷம், நிருவாணம், ஆசாரியாபிடேகங்களும், புத்தி முத்திகளுக்கு உபாயமான தீக்கையும் கூறப்படும்.

யோகபாதத்துள் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும். தத்துவேகரும், ஆன்மாவும், பரமசிவனும், சத்தியும், சகத்திற்குக் காரணமான மாயை மாமாயைகளைக் காணும் வல்லமையும் அணிமாதி சித்திகள் உண்டாம் முறைமையும் இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராண்யாமம், பிரத்தியாகாரம்; தாரணை, தயானம், சமாதிகளினுடைய முறைமையும், மூலாதாரம் முதலிய ஆதாரங்களின் முறைமையும் கூறப்படும்.

ஞாலைபாதத்துள், பரமசிவனுடைய சொருபமும் விஞ்ஞானுக்கலர் பிரளையாகலர், சகலர் என்னும் ஆன்மாக்களின் சொருபமும், ஆணவம், காமியம், மாயேயம், வைந்தவம், திரோதான சத்தி என்னும் பாசங்களின் சொருபமும், சத்தியின் சொருபமும், சிவதத்துவம் முதல் பிருதிவி தத்துவம்வரை முப்பத்தாறு தத்துவங்களினது உற்பத்தியும், இவை ஆன்மாக்கள் போகம் புசிக்கைக்குக் கருவியாம் முறையும், புவனங்கள், புவனேஸ்வரர், சொருபங்களும் புவனங்களின் யோசனைப் பிரமாணங்களும், அதமப் பிரளையம், மத்திமப்பிரளையம், மகாப்பிரளையங்களின் சொருபங்களும், அதமப் பிரளையங்களின் பின்னர்ச் சிருட்டியாம் முறைமையும் பாசுபதம், மாஸிரதம், காபாளிகம் முதலிய மதங்களின் சொருபங்களும் கூறப்படும்.

பிரமன் முதலியோர் காரணரல்லர்

இனிப், பிரமன் முதலிய மூவரையும் முறையே, “படைப்புக் கடவுள் திதிக்கடவுள் சங்காரக்கடவுள்” எனவும், சாக்கிரமர்த்தி, சொப்பனமூர்த்தி, சமுத்திமூர்த்தி” எனவும் கூறிப், பரமசிவனைத், “துரியமூர்த்தி” என உபநிடதங்கள் எல்லாம் மூவரின் வேறுக வைத்து ஒதுதலின், அப்பரப்பிரம முழுமுதல் வனே நாயனால் “ஆதிபகவன்” என்று அங்ஙனம் விசேஷிக் கப்பட்டான் என்பது தெற்றென உணர்ந்துகொள்க. இன்னும் மால், அயன், உருத்திரன் என்னும் மூவரையும் முறையே “சாத்துவிக்குணமூர்த்தி, இராசதகுணமூர்த்தி, தாமதகுணமூர்த்தி என்று ஒதிப், பரமசிவனைக் “குணதீதன்” என்று அவ்வாறு உபநிடதம் முதலியன ஒதுதலானும் அம்முழு முதல் வனே ஆதி சத்தத்தால் விசேஷிக்கப்பட்ட பகவன் என்பது துணிபாம் என்க.

இனிச் சங்கார உருத்திரனான் சங்கரித்தல் தொழிலின் பொருட்டுத் தாமதகுணத்தை மேற்கொண்டதல்லது இயல் பாக உ.ரிய தாமத குணமுடையன் அல்லன்; தாமதகுணத்தின் காரியமாகிய துயில் மயக்கம் வர்ச்சம் முதலியன அக்காவுண்மாட்டு இன்மையின், துயில் மயக்கம் வர்ச்சம் முதலியன மாயோனுக்கு உளவாதல் புராண இதிகாசங்களில் கேட்கப் படுதலின், அந்தக் கடவுளுக்குச் சாத்துவிக்குணங் கூறியது காத்தல்தொழிலின் மாத்திரைக்கே எனக்கொள்க. இன்னேரன் னவை எல்லாம் பிரமதருக்கத் தவத்துள் விரித்துக்காட்டிய வாற்றுன் அறிக.

மாயோனுக்குக் காத்தல் தொழிலும் பிருதிவி முதல் பிரகிருதி மாயைகாறும் வியாபித்து நிற்கும் பிரதிட்டாகலை பரியந்

தமே என்க. என்னை? நிவார்த்தி பிரதிட்டை வித்தை சாந்தி சாந்தியாதீதை என்னும் ஜங்கலைகளான் சீயாபிக்கப்பட்ட தத்துவ புவனங்களுக்கு முறையே பிரமன், மால், உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவன் என்னும் ஜவரும் அதிகாரிகள் என ஆகமங்கள் ஒதுதலின் என்க.

பிரகிருதிக்கு மேலுந் தத்துவ புவனங்கள் உண்மை சைவோப நிடந்களினுங் கேட்கப்படுதலின், அதுசைவாகமப் பொருள் என்றுபுறங்காலுதல் ஏலாது என்க.

புராணங்களினும் பாரதத்தினும் மாயோனுக்கும் பிரமனுக்குத்தாழ்வாக உருத்திரப்பெராற் கூறப்படுவோர் காத்தற் றெழிலிலும் படைத்தற்றெழிலிலும் இனிது நடாத்துதற்பொருட்டுச் சங்கார உருத்திரன் கூறுய் அவர்பால் தோன்றிய நீல ஸோகிதன் முதலிய அவதார மூர்த்திகளேயாம் என்க. அது பாரததாற்பரிய சங்கிரகம் முதலியவற்றுட் காண்க.

அதர்வசிகை முதலிய உபநிடதங்களில் “பரமசிவன் மூம் மூர்த்திகளையும் படைத்தான்” என்பதுபோலக் குணமூர்த்தி களை அங்கணம் கூறுது தம்மை ஒழித்து ஒழிந்த இருவரையும் படைத்தார் எனவே கூறுதலின் அவர் முழுமுதல்வர் ஆகாமை கடைப்பிடிக்க.

அயலை முன்படைத் திடுமொரு கற்பத்
தமியை முன்படைத் திடுமொரு கற்பத்
துயரு ருத்திரன் றலைருளம் படைப்ப
தெருகற் பமற்றெரு கற்பந் தன்னின்
முயறு மூவரை ஒருங்குடன் படைப்பன்
முன்பி றந்தவர் மற்றிரு வரையாஞ்
செயல் னற்பாடக் காவுருள் புவிவன்
விவாபி ராணைவி லேற்றமிக் கெவலே

எனவரும் பழம் புலவர் வாக்கினையும் ஈண்டு விரித்து உரைத் துக்கொள்க.

பாரதத்தில் “அளவில் பேரொளிப் பகவனுஞ் சிவனுக் கச்சத னுன்மாவாம்” என்றது அபேதங்பட உபசரிததுக் கூறிய தாம். ஆண்டு ஆண்மா என்றது அந்தரியாமி என்னும் பொருட் டெனக் கொள்ளின், “அளவில் பேரொளிப்பகவன்” என்று உயர்த்துக் கூறியதனேடு முரணுமாறு அறிக. பாரதத்தின் மோக்க தருமத்தில் “ஆதலா லெனக்கான் மாவே யாழுருத்

திரணை முன்னர்க் — காதலாற் பூசிக்கின்றேன் யான்” எனக் கண்ணான் கூறிய வாக்கியத்திற் சிவப்பிராஜைத் தனக்கு ஆன்மா என்றது அந்தரியாமி என்னும் பொருட்டே யாம்; தன்னுற் பூசிக்கப்படும் கடவுளாதற்கு உரியது அதுவே ஆகலான் என்க.

இனி, வேதத்துள் கருமகாண்டத்தில், “விண்டு பரமன் அங்கி, அவமன் அவ்விருவருக்கும் இடையே எல்லாத் தேவரும்” என்றது, ஆண்டுச் செய்வதொரு வேள்வி விசேடத்தில் அவிப்பாகம் ஏற்கும் முறையில் விண்டு முந்தினவன்: அங்கி பிந்தினவன்; அவ்விருவருக்கும் இடையே ஏஜாத் தேவரெல்லாம் என்னும் பொருட்டாகவின், ஆண்டுப் பரம அவம என்பன ஆதி அந்தம் எனவே பொருள்படுமாறு காண்க. அவ்வாற்றின் ஆண்டுவிண்டு பரமன் என்றதற்கு விண்டு எல்லாக் கடவுளருக்கும் மேற்பட்டவன் என்றும், அங்கி அவமன் என்றதற்கு அங்கி எல்லாக் கடவுளருக்கும் கீழ்ப்பட்டவன் என்றும் பொருள்கொள்ளின், “அங்கி கடவுளருக்கு மேற்பட்டவன்” என்று ஆண்டாண்டுக் கூறுஞ் சருதி மிருதி புராணங்கள் பலவற்றேருடும் முரணும் என்று ஒழிக. இவ்வாறு முன்பின் முரணுமைப் பொருள்கொள்ள அறியாது “விண்டு ஆன்மா” என்றதுபற்றியும், “விண்டு பரமன்” என்றதுபற்றியும், விண்டுவுக்கு முதன்மைகோடல் பொருந்தாமை அறிக. இன்னும் வருவன் எல்லாம் இவ்வாறே ஓர்ந்துணர்க. எண்டுக் கூறியவற்றூநுந் துரியமூர்த்தியான பரம சிவனே ஆதிபகவன் என்று அவ்வாறு ஒதுப்பட்டான் எனத் தெளிந்துகொள்க.

பரஞ்சராத்திரிகள் இன்னுங் கூறுமாறு : அரசன் உலாப் போதுங்காலைத் தொதுதி தொகுதியாகச் செல்வாருள் அரச னவான் இவன் என்பது ஆடை, அணி, யாஜை, குதிரை முதலிய வைபவம்பற்றித் துணியப்படாதாம்; என்னை? அவை அமைச்சர் படைத்தலைவர் முதலியோர்க்கும் பொது; அன்றி யும், அரசன் உவகையுற்றுழி அமைச்சர் முதலாயினேர்க்குத் தன்னினும் மிக்க வரிசை அளித்தலும் உண்டாகவின், அது போல வேதத்துட் கூறப்படுங் கடவுளருள் பரப்பிரமப் பொருளாவான் இவன் என்பது ஏஜைப் பெருமைகளால் துணியப் படாததாம். மற்றுக் கிரீடங்கலீத்து வெண்கொற்றக் குடை நிழற்கீழ் வருதல் ஓன்றேபற்றி அரசனுவான் இவன் என்பது துணியப்படுமாறுபோலக் காரண வாக்கியங்களுள் படைப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகக் கூறப்படுதல் ஓன்றேபற்றி

அவனே பரப்பிரம் என்பது துணியப்படும். காரணப்பொருளாவான் நாராயணனே என்பது சபாலம் முதலிய உ.பநிடதங்களில் காணப்படும்.

அற்றேல், சில உபநிடதங்களில் காரணப்பொருள் “சத்து” என்றும் “பிரமம்” என்றும், “ஆன்மா” என்றும், அங்ஙனம் பொதுவகையானும், “இரணிய கருப்பன்” என்றுஞ் “சிவன்” என்றும் “உருத்திரன்” என்றும் இங்ஙனம் சிறப்பு வகையானும், வெவ்வேறு பெயரான் எடுத்தோதவும் படுமாலோ எனின், - அற்றன்று. சபாலம் முதலியவற்றுள் காரணப்பொருள் நாராயணன் என்றது உ.லகம்தோன்றும் முறைமை எடுத்துக்கொண்ட வழிக் கூறப்பட்டதாகலான் அதுவே உண்மைப்பொருள் எனவும், சத்துப் பிரமம் ஆன்மா என்றத் தொடக்கத்துப் பொதுப்பெயர்கள் சாகபசு நியாயம் பற்றி (சாகபசு நியாயமாவது: முன் பசு என்ப் பொதுப்படக் கூறிப் பின் சாகபசு எனச் சிறப்பித்துக் கூறுதலால் முன் சொன்ன பசுவும் சாகமே எனப் பொருள்பட நிற்கும் ஓர் நெறியாம், சாகம் - வெள்ளாடு) நாராயணனையே உணர்த்தி நிற்கும். அங்ஙனமின்றி இடுகுறிப்பெயர் காரணத்தை விலக்கும் எனக்கொள்ளினும் ஆகுபெயராய்த்தான், மாயோனுடைய ஆயிரம் பெயர்களுள் சிவன் முதலிய நாமங்களும் எடுத்தோது தனின் இடுகுறியாய்த்தான், நாராயணனையே உணர்த்தி நிற்கும் எனவுங் கொள்ளப்படும்.

அற்றேல், நாராயணன் முதலிய மாயோன் பெயர்களுங்காரணக்குறியாய்ச் சிவலையே உணர்த்தி நிற்கும் ஆதலின், காரணப்பொருள் சிவன் என்னும் உபநிடதங்களே வலியுடைய என மாறிக்கொள்ளிற் படும் இயுக்கு என்ன? எனின், - அற்றன்று, மாயோன் பெயருள் ஏனைய எல்லாங் காரணப் பெயராய் வேறொரு கடவுளை உணர்த்தும் எனக்கொள்ளினும், நாராயணன் என்னும் பெயர் இடுகுறிப் பெயராதலே அன்றி ஏனைய பெயர்கள் போலக் காரணப்பெயராகும் என்றற்கு எலாது. அஃது எங்ஙனம்? எனின், - நாரம் என்பது நீர்; அயனம் என்பது இடம்; நாரம் அயனமாக வுடையவன் நாராயணன் என அன்மொழித் தொகையாய் இருமொழியும் புணர்ந்தவழி; ரகரத்தின்முன் வந்த நகரம் ஒருமொழிக் கண்ணதாயின், ணகரமாய்த் திரியும்; உயிரெழுத்துக்களும், யகரவகரங்களும், ககரபகர வருக்கங்களும், இடையே நிற் பினும் அங்ஙனம் திரியும்; ரகரம் நிலைமொழிக் கண்ணதாக நகரம் வருமொழிக் கண்ணதேல், இடுகுறிப் பெயராயின், ணகரமாய்த் திரியும் என்பது பாஸ்னி சூத்திரம் ஆகலின்.

நாராயணன் என்பதைக் காரணக் குறியாக்குவார்க்கு நகரம் கொரமாகத் திரியும் என்றால் ஓத்தீல்லை என்பது. அற்று கலினான்றே சிவன் முதலிய பெயர்போல அவயவயப் பொருள் பற்றிக் காரணக்குறியாய் மற்றெரு கடவுளை உணர்த்துதல் பெறுத நாராயணன் என்னும் சிறப்புப் பெயராற் சுபாலம் முதலியவற்றில் எடுத்தோதியதூஉம் என்று இங்ஙனம் பிதற் றுவர். இவை அனைத்துஞ் சவோதாச் சவதரம் முதலிய உபநிடதங்களை ஒத்தி உணராத மடவோர் கூற்றேயாம் என்று மறுக்க.

படைப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாதல் ஒன்றே பிரமதி தீற்குச் சிறந்த இலக்கணம் என்பது ஒக்கும். அதுபற்றி யன்றே பரப்பிரமப்பொருள் பரமசிவனே எனத் துணிந்தாம் என்க. சுபாலம் முதலிய உபநிடதங்கள் உலகந்தோன்றி ஒடுங்கும் முறைமை உணர்த்தப் புகுந்தன அன்றிக் காரணப் பொருளை உணர்த்தப் புதுந்தன அல்ல. இடையே இயைபு ஏற்றிக் காரணப்பொருளும் உடன் கூறப்பட்டது.

கவேதாச் சவதரத்தில் அவ்வாறன்றிச் சுபாலம் முதலிய வற்றுள் பொதுவகையான் உணர்ந்த காரணப்பொருளைச் சிறப்புவகையான் உணர்த்தற் பொருட்டுக், “காரணமாகிய பிரமர்யாது? என முனிவர் வினாவும் வினாவை முதற்கண் எடுத்துக்கொண்டு, உபநிடதம் முழுவதும் பரமசிவனுக்கு உரிய சிறப்புப் பெயர்களாற் பரமேசரன் பெருமை விளங்கக் கூறுதலானும், இவ்வாறு ஏனை உபநிடதங்களுள் முதற்கண் எடுத்துக் கொள்ளாமையானும், ஏனை உபநிடதங்களினுஞ் கூவேதாச்சவதரம் வளியுடைத்து ஆகலான், அதனுட் கூறப் படுங் காரணப்பொருளாகிய பரமசிவனே பரப்பிரமம் எனவும், ஏனைக் காரணவாக்கியங்களுட் கூறும் பெயர்கள் எல்லாம் சாகபச நியாயத்தாற் பரமசிவஜையே உணர்த்தி நிற்கும் எனவும், இரண்டியகருப்பன் நாராயணன் முதலிய சிறப்புப் பெயர்களும் அவயவயப் பொருள்பற்றிக் காரணப் பெயராய்த் தான், அங்குனமன்றி ஆகுபெயராய்த்தான், பரமசிவஜையே உணர்த்தி நிற்கும் எனவும் உணர்க: எல்லாப் பெயரும் பரமசிவன் பெயர் என்பதே வேதத்தின் துணிபு என்பது ஆண்டுக் காண்க.

நாராயணன் என்னும் பெயர் மாயோனுக்கு இடுகுறியாக வினான்றே இயைபுற்றிப் பரமசிவஜை உணர்த்தும் வழி ஆகுபெயர் எனக்கொண்டாம் என்பது, கங்கையின் இடைச் சேரி என்புழிக் கங்கை என்பது இடுகுறியாய் வேள்ளத்தினை

உணர்த்தி நிற்றலான்றே கரையை உணர்த்தும் வழி இயைபுற்றி ஆகுபெயர் எனக் கொண்டதாலும் என்க. கரையிலை உணர்த்தும் வழியும் ஆற்றலான் உணர்த்துமாயின், ஆகுபெயர் என்றஞ்சு ஏலாகை அறிக. இங்ஙனம் நாராயணன் எனபது மாயோனுக்கு இடுகுறிப்பெயராய் நின்றே கங்கையிலிடைச்சேரி என்புழிப்போல இயைபுற்றி ஆகுபெயராய்ப் பரமசிவனை உணர்த்தும் எனக்கோட்டின், ஆண்டுணகரமாய்த் திரிதற்கு இபுக்கு இன்மையின் நாராயணன் என்னும் சொல் அவயவப் பொருள்பற்றிக் காரணக்குறியாதற்கு ஏலாது எனக்கொண்ட வழியும் அவர் கருத்து நிரப்புமாறு இல்லை என்க. இவை சிவதத்துவ விவேகத்தும் சிவஞான மாபாடி யத்தும் ஓத்யவாறுபற்றி உரைக்கப்பட்டன,

நாராயண சப்தார்த்தம்

இன்னும் சிவஞானபோத மாபாடியத்துள், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் “உன்மையால் நோக்குங்கால் நாராயணன் எனபது அவயவப் பொருள்பற்றிக் காரணக்குறியாய் நின்றே பரமசிவனை உணர்த்தும் எனபது காட்டுதும்” என்று எடுத்த கொண்டு “நரருடைய தொகுதி நாரம்” எனத் தொகுதிப் பொருள்பற்றி அண்விகுதி வரும்” என்னும் பாஸினி சூத்திரத்தால் அண்விகுதி பெற்றுநிற்ப, அதன்மேல் ஆசாரப் பொருள் உணர்த்தும் ககர நகர இத்துக்களையுடைய யகர விகுதி வந்து அயல் நீண்டு நாராய் என நின்றவழி, அதுவும் பகுதித் தன்மைப்படுத்தலின், அதன்மேல் விலைமுதற் பொருளுண்மை உணர்த்தும் லகரடகர இத்துக்களையுடைய யுகர விகுதி அத எனத் திரிந்து நாராயந என நின்றவழி, “விலைப் பெயர் விகுதியின் நின்ற நகரம் ஞகரமாய்த் திரியும்” இதனால் அங்ஙனந் திரிந்து நாராயணன் என ஒரு மொழியாய் உயிர்த் தொகையை ஒத்து நிற்பன் என்னும் பொருட்டாய்க் காரணக்குறியாயவாறு காண்க. இங்ஙனம் நாராயணன் எனபது லகரடகர இத்துக்களை உடைய யுகர வீற்றுச் சொல்லாதுவின்றே பெண்பாலில் நாராயணீ என நகர பகர இத்துக்களையுடைய ஈகாரவிகுதி ஈற்றுன் யாண்டும் வழங்குவதும் என்க. யுகர விகுதி ஈற்றுச்சொல் எனக் கொள்ளாக்கால், நாராயணீ என ஈகாரவிகுதி பெறுதற்கு விதியின்மை உணர்க. நாராயணன் என்னும் வடமொழிக்கு இங்ஙனம் விகுதிமேல் விகுதி புணர்த்துச் செய்கை செய்வன எல்லாம் வடமொழி வியாகரணம் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. இன்னும் விரிக்கிற பெருநும் என்று ஓழிக. இத்து ஆவது செய்கை செய்தன

முதலியவற்றிற்குக் கருவியாக முதனால் ஆசிரியங்கு படைத்திட்டுக் கொள்ளப்பட்ட கருவிச் சாரியை. “இரண்ணிய கருப்பன் காரணப்பொருள் என்பாரையும் இவ்வாறே கூறி மறுக்க” என்று இவ்வாறு நாராயண நாமம் காரணக்குறியாய்ப் பரம சிவனை உணர்த்துமாறு சாதித்தார்.

உயர்காயத்திக் குரியபொருள் ஆகலில்
 தசாதன் மதலை தாபித் தேந்தலிற்
 கண்ணன் கயிலையில் நண்ணிந்த ஹிரப்பப்
 புகழ்ச்சியின் னஸமந்த மகப்பேப் ருதவலில்
 தனுது விழியுடன் ஓராயிரக் கமலப்
 புதுமலர் கொண்டாரி பூச்சை யாற்றலின்
 ஆங்கவாற் கிரங்சி யாழியீந் தகுடலின்
 ஜூங்கலைக் கிழவை யழல்விருந் தாக்கலின்
 அநமெப்பருங் கருவிட மழுதுசெய் நிடுதலில்
 தென்திசைத் தலைவைகைச் செகுத்துயிர் பருகலின்
 அவனைர் ரூப்புர மழியவில் வாங்கலில்
 தக்கன் வேள்வி தகர்த்தருள் செய்தலில்
 தனஞ்செயன் தனக்குத் தன்படை வழங்கலின்
 மாஞ்சுட மடங்கலை வலிதபக் கோறலின்
 மாயோன் மகடுசூ வாகிய காலைத்
 தட்டுலை நிலைத்துச் சாத்தலைத் தருதலின்
 நான்கிரு செல்வழு மாங்கவர்க் கருடலின்
 ஜூயிரு பிறப்பினு மரியாதைச் சித்தலின்
 இருவரும் அன்னயும் என்று மாகி
 அடிமுடி தெட வழற்பிழும் பாகலிற்
 பிறப்பிறப் பாநி யுயிர்க்குண மின்மையிற்
 கங்கைகுறு கிடந்த காசிமால் வாரப்பிற்
 போய்புகல் வியாதன் வைதம் பித்தலின்
 ரூப்புர மிறுப்புழி முகுந்தப் புத்தேள்
 மால்விடை யாசி ஞாலமொடு தாங்கலின்
 அபன்சிர மாலை யளவில் வணிதலின்
 ஞானமும் வீடும் பேணினர்க் குதவலிற்
 பசுபநிப் பெயரிய தவரிமுதற் கடவுள்
 உம்பர்கள் எவர்க்கு ரூயர்ந்தோன்
 என்பது தெளிக வியல்புணர்ந் தோரே

என அரத்தாசாரியர் அருளிச்செய்ததனையும் நன்கு விரித் துரைத்துப் பரமசிவ பரத்துவம் இனிது தெளிந்துகொள்க. இங்ஙனம் காத்தற்கடவுளாகிய நாராயணனும், படைத்தற்கடவுளாகிய இரண்டிய கற்பனும் பரம காரணராகாமை தெரிக் கவே, இவரோடு ஒருங்கு எண்ணப்படுஞ் சங்காரக் கடவுளாகிய உருத்திரனும் பரமகாரணன் ஆகான் எனபது தானே போதரும் என்க.

அத்துவித பாவணை

வேதாகமங்கள் பிரமாகம் (பிரமம் நான்) என்றும், சிவோகம் (சிவன் நான்) என்றும் பாலிக்கும்படி சுறியது யாதுகாரணம் பற்றியெனின், பகுக்கள் பாசவிமோசனம் உற்றுத்தமக்கு அந்தரியாயியும் வியாயியுமான பரமசிவத்துவம் தங்கண் அபிஷியத்தி உறும்பொருட்டு உபாசிக்க. வேதாகமங்களில் அங்ஙனம் அத்துவித பாவணை விதிக்கப்பட்டது ஆதலீன், அதுகொண்டுதானே ஏகான்ம வாதஞ் சாதித்தல் சாலாது என்க.

“பிரமாகம், சிவோகம்” என்றும் அத்துவித பாவணையால் ஆண்மாக்கள் சிவகுணங்கள் தங்கண் விளங்கப்பெற்றுச் சிவ மாய் இருப்பன அன்றிக் கெட்டு ஒன்றூய் ஓழியா. அரத்த தாசிரியர்க்கும் இதுவே கருத்தாதல், “வேதத்தில் ஆண்டான் டெப் பிரமப்பொருளாகிய சிவபிரானுக்கும் ஆண்மாவிற்கும் அத்துவிதபாவணை கூறப்படுமாறு என்னை? என்று ஆசங்கித்து எடுத்துக்கொண்டு கருடனும் மாந்திரிகனும் தம்முள் வேரூதல் வெளிப்படையாயினுங் கருடோகமென்னும் அத்துவிதபாவணை வீடநிலிர்த்திப் பொருட்டு வேண்டப்படும். அதுபோலப், பிரமப் பொருளாகிய பரமசிவனும் ஆண்மாவுந் தம்முள் வேரூதல் வெளிப்படையாயினும் மலநிலிர்த்திப் பொருட்டு வேதத்தில் அத்துவிதபாவணை கூறப்பட்டது. அதுகொண்டு தானே நிருபசரித ஜக்கியங்கூறுதல் சாலாது என்பது” என்று அங்ஙனஞ் சதுர் வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்து ஒந்யவாற்றுன் அறிக.

எண்குணமுடைமை

இனிச், சிவபிரானுக்குச் சருவஞ்ஞத்துவம் முதலிய எண்குணமுடைமை சொருப இயல்பு எனப்படுஞ் சிவத்துவமாம். இவ்வெண்குண சொருப சிவத்துவப்பேரே முத்தித்திசையில் ஆண்மாவிற்கு ஆண்மலாபம் எனப்படுஞ் சாயுச்சியப் பெரும் பேரும். சிவபிரான் எண்குணமுடையனுதல்,

“ கோவில் பொறியில் குணாலிலோ என்றுணத்தாவா்
தாலோ வணங்காத் தலை ”

திருக்குறள்.

எனவும்.

எட்டு வாவ் குணத் தீசனேம் மரன்றுலோ
திருதாவுக்கரசர் தேவாரம்
எனவும்,

இறையவலோ மதுயாவலோ பேண்குணத்தி நூலோ
சுந்தரமூர்த்திநாயனுர் தேவாரம்.

எனவுங் சூறிய திருவாக்குகளான் அறிக்.

அற்றேல், சிவபிரான் எண்குண சொருபனுயின் அவன் தன்னை “நிற்குணன்” “குணுதீதன்” என்று வேதாகமங்கள் ஓதுதல் பொருந்தாதால் எனின், வேதாகமங்கள் பரமான் மாவை “நிற்குணன்” “குணுதீதன்” என்று ஓதியது, சாத்து விக இராசத் தாமதம் என்னும் மாயா குணங்கள் இல்லாதவன் என்னுங் கருத்துப்பற்றி அல்லது முற்றறிவு முதலிய சிற் குணங்கள் இல்லாதவன் என்னுங் கருத்துப்பற்றி அன்று ஆகவின் அது பொருந்துவதாம்; மற்றுப் பொருந்தாமையாண்டையது என்க. இச்சிற்குணங்களும் இல்லா இயல்லே அவனுக்குச் சொருபம் எனின், சாத்தாகை சித்தாகை ஆன்த்த ரூபமாகையுஞ் சருவஞ்ஞத்துவம் முதலியவற்றை அகப்படுத்து நிற்குஞ் சிற்குணங்கள் ஆகவின் பரப்பிரமப் பொருள் அவற்றை இலக்கணமாக உடைத்து என்றலூஞ்சொருப இயல்லு ஆகாதாம். அதுவேயுமன்றி அங்ஙனம் வேண்டுவார் பிரமப் பொருள் ஓரியல்லும் இல்லா வெறும்பாழ் என்றாய் நீரிச்சர வாதிகட்குச் சகபாடுகளாயும் ஓழிவர் என்க. எண்குணங்களாவன, சருவஞ்ஞத்துவம், திருத்தி, அநாதிபோதம், சவதந் திரம், அலுத்தசத்தி, அனந்தசத்தி. நிராமயான்மா, விசத்த தேகம் என்பனவாம். திருத்தி எனினும் பூர்த்தி எனினும் ஓக்கும். அநாதிபோதம் அநாதி முத்தத்துவம் எனவும், வழங்கப்படும். இவையே இறைவர்க்குச் சிவத்துவம் எனப் படும் எண்குணமாமாறு “சருவஞ்ஞதா” என்பதை முதலாக உடையதான் சர்வஞ்ஞானேத்தராகம வசனத்தான் அறிக். இவ்வெண்குணங்களுள், நிராமயான்மாவை அநாதி போதத் தினும், விசத்ததேகத்தினை அலுத்த சத்தியினும் அடக்கி அறு குணங்களாகவும் ஓதுப. இவ்வறுகுணங்கள் சத்து சித்து ஆன்தம் என மூன்றும் அடங்குமாறும் ஓர்ந்துணர்க.

பரப்பிரமத்தை மலம் பந்தியாடுதனல்

இனி, நின்மலமான பரப்பிரமப்பொருள் அவிச்சையிற் கட்டுண்டு சீவான்மா என நின்று, “பிரமாகம்” பாவணை பேணி, மறித்தும் பிரமாமாம் எனின், நின்மலமான பிரமப் பொருளா அவிச்சையான மலம் கட்டுறுத்தமாட்டாது. கட்டுறுத்தும் எனின், நின்மல பரப்பிரமப் பொருளாமாறு இல்லை. அன்றியும் இவற்கு வீடு பேறு உளதாய வழியும் அஃது அதனைக் கட்டுறுத்தும் எனப்பட்டு வீடு பேறு என்பது போலியாய் முடியும் என்க.

அற்றேல். நிராலம்பஞ் சருவசாரம் முதலிய ஒருசார் உபநிடதங்கள் அங்ஙனம் ஓதியவாறு என்னை? எனின் கவேதாச் சவதரம் முதலிய சைவோப நிடதங்கள் சீவான்மாப் பிரமப் போல அநாதி நித்தியப்பொருள் என்றும், அப்பிரமந்தனக்கு அந்தரியாமியாயும் வியாமியாயும் நின்று சிபகரிக்க அநாதமல விளைக்கீடாகப் பிறப்பு இறப்பு உற்று வீஜைப்போகம் புசிக்கும் முறைமையின் மலபரிபாகம் எய்திப் பரமசிவன் திருவநூலந்திருக் கட்டுநீங்கி முற்றறிவு எய்தி மெய்யுணர்ந்து மலவாசஜையும் நீங்கீச் சிவ பரப்பிரமப் பொருளோடு அத்துவிதமாய் நின்று முடிவு காண்கில்லாப் பேரின்பத்தினை நுகராதிற்கும் என்றும். எடுத்து ஒருதலைப்படுத்து ஒதுதலினா, நிராலம்பஞ் சருவசாரம் முதலிய உபநிடதங்களில் பிரமசத்தத்தால் எடுத்து ஒதுப்பட்ட சித்து பரசித்தானப் பரப்பிரமம் அன்று. அபரசித்தான ஆன்மாவே அவிச்சையிற் பந்தமுற்றுச் சாதகமுறையிற் பிரமோபாசஜை பேணிப் பிரமமாம் என்று அவ்வுபநிடதங்களால் அங்ஙனம் ஒதுப்பட்டது. இங்ஙனமாகவின். அவ்வுபநிடதங்களுஞ்சைவாகமங்களுந்திராவிட வேதங்களுந்தம்முன் அரணுற்று நடப்பன அன்றி முரணுற்றுக் கிடப்பன அல்ல என்று நுண்ணுணர்வான் நோக்கி உணர்ந்துகொள்க.

ஆன்மாவை உபசாரமாகப் பிரமசத்தத்தால் ஒதல் அமையும் எனல்

அற்றேல், அஃதாக அபரசித்தான ஆன்மாவைப் பரசித்தினுக்கு உரிய பிரமசத்தத்தால் அவை எடுத்து ஒதுதல் சாலுமோ எனின், பரசித்தான பரப்பிரமம் அபரசித்தான ஆன்மாவுக்கு அந்தரியாமியாய் அதுவே தானும் நின்று, உபகரித்தலின், அவ்வொற்றுமைபற்றிப் பரப்பிரம நாமத்தால் சீவான்மாவை அங்ஙனம் அவை உபசரித்து வழங்கினவாகவின்

அதுசால்பேயாம் என்க, கீதாசாரியனுய கண்ணன் பரப்பிரமப் பொருளான சிவனது அருட்பெற்றியைச் சிவவோகம் பாவஜை ஒற்றுமைபற்றி “நானே சடசித்தெல்லாம் ஆனேன்” என்று தன்பெற்றியாகக்கொண்டு கூறியதூாம் இதற்குச்சான்றும் என்க.

உடல் பொருள் ஆவிகள் சிவனுடைமை

இனி, உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் நூனதீக்கையின் முதல்வனுக்காம் எனத்தானஞ்செய்து அளித்தலான் முன் செயற்கையால் தன்னுடைமையாய் நின்ற இம்மூன்றுந்தானஞ்செய்த பின்னர்த் தனக்கு இன்றிச் சிவனுக்கு உடைமையாய் வாறு பெற்றும். பெறவே, ஆண் டுப்பொருள் என்றது உடம்பு போல் ஒற்றுமை உடைத்தாய்த் தன்னால் நுகரக்கிடந்த உடல் விளையே அன்றி மூன்பே தன்னால் துறக்கப்பட்டு ஒழிந்த புறப் பொருள் அன்று என்பது தாமே போதருதலானும், அவ்வாறன்றி ஆண்டுப் பொருள் என்றது எல்லாவற்றிற்கும் பொது எனக்கொள்ளினும் உடல் விளையும் அவற்றுள் அடங்குதலானும் அங்ஙனம் முதல்வனுக் கென்று ஈந்த உடல் விளையை மீளவுந் தான் நுகரக்கருதுவோன்’ அவ்வாறு தானஞ்செய்து அளித்த ஆன்மாவை மீளவுஞ் சுதந்திரனுக்கக் கருதுஞ் சிவசம வாதியோடு ஒப்பவனும் ஆகவின் முதல்வனுக்கென்று அளித்த பொருளோத் தான் நுகரக்கருதுதல் பெரியதோர் இழுக்காதல் அறிக.

இன்னுந் தன் உடம்பே தனக்கின்றி முதல்வனுக்கு உடைமையாக ஈந்தவழி அவ்வடம்பு இடமாகவரும் விளைப்பயணைத் தான் நுகர்தற்கு ஓரியைப்பின்மை அறிக. இன்னுந் தானே தனக்குச் சுதந்தரமின்றிச் சிவனுக்கு உடைமையாய் வழித்தான் மற்றென்றெனை நுகருமாறு யாண்டையது என்க. தன்னால் அளிக்கப்பட்ட பொருள்மூன்றும் முதல்வன் ஏன்று கொண்டா னென்பது.

“அங்கே யென்ற நூவியும்” எனவும்,

“உடல்டாங் கொண்டாய் நூவியுவர்களை” எனவும்,

“உடல்டாங் கொண்டா யாவிதற்கு” எனவும்,

“உங்க வட்டற் கண்ம” எனவும்,

“உங்க வட்டற் பாருவிலைகள்” எனவும்,

“உங்க விலை” எனவும்,

“ ஏன் ரூகோண்டா யேங்கோ ” எனவும்,
“ நா மொழிந்து சிவமான ” எனவும்,
இதியவரற்றுன் அறிக்.

மாயாவாதி மதமறுதலை

இனி, ஏகான்ம வாதிகளுள் ஒரு சாராரான மாயாவாதி கள், மாயையாவது மெய்ப்பொருள் என்றுஞ் சொல்லப்படாது, பொய்ப்பொருள் என்றுஞ் சொல்லப்படாது. அநிருவசனமாய் நிற்பது (அநிருவசனம் - சொல்லொன்றுத்து) ஒன்று எனவும், அற்றுகளின்றே மாயை எனப் பெயர்பெற்றது எனவும், அத்தன்மைத்தாகிய மாயையிற் சித்தாகிய பரப்பிரமங் கான் ஞ டியின் நிழல்போல அத்தியாசமாய்த் (அத்தியாசம் - இப்பியை வென்னி என்பதுபோல் ஒன்றை மற்றென்றாகக் கூறும் விபரித வாதம்) தோன்றும் எனவும். அங்ஙனம் தோன்றிய வழிப் பேய்த்தேர் நீராகவும் கயிறு பாம்பாகவும் திரிவி காட்சியர்த் காணப்படுமாறுபோல அத்தோற்றம் மண் புனல் அனல் கால் முதலிய பிரபஞ்சமாய்க் காணப்படும் எனவும், இங்ஙனமாகலிற் சித்தினுடைய விவர்த்தனமே சகம் எனவுங் கூறுவர்.

மெய்ப்பொருளும் அன்றிப் பொய்ப்பொருளும் அன்றி நிற்பது ஒன்று உண்டு என்று எடுத்துக்காட்டுதற்கு ஒரு பொருள் இன்மையின், வழியாவைக்கு ஏலாமையின். வழி அளவைக்கு ஏலாது ஆகவே உரை அளவைக்கும் ஏலாதாக லானும், பேய்த்தேரில் தோன்றும் நீர்மாத்திரையே அசத்திய மாவதன்றி உள்பொருளாய்த் தோன்றுவதாகிய பேய்த்தேர் அநிருவசனம் ஆகாமையின் அஃது ஆண்டைக்கு எடுத்துக் காட்டாதல் செல்லாமையானும், மாயை அநிருவசனம் என்பது ஒரு சமயத்தார்க்குங் கொள்கை அன்மையானும், அஃது ஒன்றாக வைத்து மறுக்கற்பாற்று அன்று என்று ஒழிக.

அல்லதூஉம், விவர்த்தன வாதிகள் ஒன்று பிறிதொன்று போலத் தோன்றுதல் விவர்த்தனம் என்பர். அஃது அசத்தியமேயாம். பிரபஞ்சம் சத்தியம் என்பது காட்சி முதலிய எல்லா அளவைகளானுந் ருணியப்படுதலின், அத்தன்மைத் தாகிய பிரபஞ்சஞ்சித்தினுடைய விவர்த்தனமாமாறு யாண்டையது என்க. இதனாலும் மாயை அநிருவசனம் அன்று என்பது தெற்றேன உணர்க. என்னை? மாயை அநிருவசனமாயின், அதன் காரியமாகிய பிரபஞ்சஞ்சு குணியமாதல் வேண்டும் ஆகலான் என்பது.

அற்றேல், பிரபஞ்சஞ் சத்தியம் என்றற்குப் பிரமாணம் என்னை? காட்சியே பிரமாணம் எனின், - அற்றன்று காட்சியானே நிகழ்காலத்துப் பிரபஞ்சஞ் சத்தியம் என்று உணரப் படுமாயினும், முக்காலத்தினும் ஒரு தன்மைத்தாகிய சத்தியப் பொருள் பிரபஞ்சம் என்பது அதனால் உணரப்படாமையின். அன்றியுங் காட்சி அளவை யான் இதுகுடம் இஃது ஆடை என வீதி முகத்தாற் காணப்படுவதன்றி, இஃது ஆடை அன்று இது குடம் அன்று என மறுதலை முகத்தாற் காணப் படாமையின், அன்மையாதல் உணர்ந்தன்றப் பேதந்தோன்று மையின், பேதப்பிரபஞ்சம் உண்மைக்குக் காட்சியளவை பிரமாணம் அன்று.

அற்றேல், ஆடை குடத்தின்வேறு குடம் ஆடையின் வேறு என்னுங் காட்சி எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகவிற் பேதப் பிரபஞ்ச உலங்மைக்குக் காட்சியளவை பிரமாணம் அன்று என்றல் பொருந்தாது எனின், - அற்றன்று; அத்தன்மைத்தாகிய காட்சி சவிகற்பமாகவின். (சவிகற்பம் - ஒருபொருளின் பெயர், இனம், தனமை, செயல், பயன் ஆகிய ஐந்தனையும் பகுத்தறிதல்) சவிகற்பமெல்லாம் மயக்கமாகலான் என்க. பேதப்பிரபஞ்ச உண்மைக்குக் காட்சியளவை பிரமாணம் இன்றுகவே அனிநாபாவமாகிய (அனிநாபாவம் - பிரிவின்றி உடனிருத்தல், உடனிகழ்ச்சி, வீட்டு நீங்காமை) ஏது உணர்தற்கு இடமின்மையின், வழியளவை பிரமாணம் அன்று. அவ்விரண்டற்கும் மற்றுபாடாகிய பொருளின் ஆகம அளவையும் பிரமாணம் ஆகாது என்க.

இன்னும் இஃது இதனின் வேறு என்னுஞ் சவிகற்பக் காட்சி பிரமாணம் என்பார்க்கும் அபேத உணர்வு நிகழ்ந்தன்றப் பேத உணர்ச்சி நிகழாது; எய்தியதற் கன்றி விலக்கின்மையின். அங்ஙுணமாகவே, முற்படத்தோன்றும் அபேத உணர்ச்சி பிரமாணம் என்பது ஒருதலையாகக் கோடல் வேண்டும். வேண்டவே, பிற்படத்தோன்றும் பேத உணர்ச்சி அதனை அவாய் நிற்றலின் பிரமாண மாகாமை அறிக. அபேத உணர்ச்சி காட்சியளவை யானே பெறப்படுதலின் குடம் ஆடையின் வேறன்று. திரவியமாகலால்; ஆடை போலும் என்னும் அனுமானமும், வேற்றுமை இன்றிக் கூறும் வேதவாக்கியங்களிலும், அதற்குப் பிரமாணமாம் என்க. ஆகவே, வான், வளி, நீ, நீர் முதலியனவாக நீ வேற்றுமைபடக்கூறும் வாக்கியங்கள் எல்லாம் இவ்வளவைகளோடு முரணுதலின், உபராமே அன்றிப் பொருள்படா என்பது கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் பேத உணர்ச்சிக்குப் பிரமாணம் இன்மையிற் பேதப் பிரபஞ்சமாகிய பிரமேயம் இன்மையுந் தானே போத ரும். அவ்விரண்டும் உள் எனக் கொள்ளினும், பிரமிதிக்கும் (பிரமிதி - அளத்தல். அளவையால் உணர்ந்த உணர்வு) பிரமேயத்திற்கும் (பிரமேயம் - அளக்கப்படுவது) சம்பந்தம் என்னை? தாதான்மியமோ? (தாதான்மியமாவது-அதுதானுதல்) காரண காரியத்தன்மையோ? செயோகமோ? (செயோகம் - கூட்டம், சேர்க்கை) சமவாயமோ? (சமவாயம் - நீக்கமின்றி நிற்றல்) வேறென்றே? எனக் கடாயினுர்க்குத், தாதான்மியமாவது ஒன்றுதானே ஒருவாற்றுன் இருவகைப்பட்டுப் பிரிப் பின்றி நிற்றிற்கு உரித்தாதல் ஆகலின், அத்தன்மைத்தாகிய தாதான்மியசம்பந்தங்குடனுண்டதிற்குப் படித்திற்கும் உண்டு எனின். - உடனுண்மைப்போலக் குடமும் அகத்தின்கண்டு எதாதல் வேண்டும். ஆடும் புறத்தின்கண்ணை தாகலுங் குடனுண்மைக்குத்தின் கண்ணை தாதலும் அறிஞர் எல்லார்க்கும் ஒப்பழுதிந் தமையின், அவற்றிற்குத் தாதான்மியங்கூறல் பொருந்தாமையானும், காரண காரியத்தன்மையே சம்பந்தம் எனின், - காரண காரியங்களுள்ளன உள்ள உள்வழி ஒன்று இன்றுதல் பொருந்தாமையின், கணவின்கட்குடனுண்மை முதலிய உணர்வு இன்மையின், குடம் முதலியனவும் ஆண்டு உளவாதல்வேண்டும். அஃது இன்மையானும் விடயமும் விடயிப்பதுமாந்தன்மை சம்பந்தம் எனின், விடயமாவது இது என்று அறியவாராமையானும், சம்பந்தமே பெறப்படாமையின், பேதப் பிரபஞ்சம் பிரமிதிக்குப் புலனுகாமையானும். பிரபஞ்சம் அசத்தியப் பொருளே ஆகலான், அவற்றிற்குக் காரணமாகிய மாயை அநிருவசனம் என்றல் பொருத்தமுடைத்து என்று, இங்ஙனம் மாயாவாதிகள் கடாஷிடைகளால் சாதிப்பார் ஆகலின், ஆண்டு இழுக்கு என்னை? எனின், - கூறுதும்.

பிரபஞ்சஞ் சத்தியப்பொருள் என்பதற்குக்காட்சி அளவையே பிரமாணமாம். கயிற்றை அரவு எனக்காணுந் திரிவு காட்சியிற் போல மாசறு காட்சியின் வேறுபடுதல் இன்மையின், நிகழ் காலத்தில் கண்டது முக்காலத்தினும் ஒக்கும் ஆகலானும். நிருஷிகற்பக் காட்சியின் விதிமுகத்தால் பேதம் அறியப் படாதாயினும் குற்றியோ மகனே என்னும் ஜயத்தின் பின்னர் இது குற்றியே மகனன்று என எதிர்மறை முகத்தாற் பேத உணர்வு காட்சிக்குப் புலப்படுதலானும், நிரிவு காட்சியிற் கயிறு பாம்புபோலவும் மாலைபோலவும் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு காலத்தில் தோன்றும்; அதுபோலன்றி மாசறு காட்சியின் எல்லார்க்கும் எக்காலத்துங் குடங்குடமேயாய்த்

தோன்றுவதல்லது வேறுபடத் தோன்றுமையிற் சவிகற்பக் காட்சி பிரமாணமே ஆகலானும், அன்றியுங் கயிற்றுக்கும் அரவிற்குங் கோணி நீண்டுசிட்டதல் முதலிய இலக்கண ஒப்புமையான் ஆண்டு ஒன்றை ஒன்றுகத் திரியக்காண்டல் பொருந்தும்; அதுபோலச், சத்தாகிய பிரமத்தைக் குடம் முதலிய பொருளாகத் திரியக் காண்டற்குத் தம்முள் ஒப்புமை இன்மையின் அதனையும் அவ்வாறு திரிவுகாட்சி என்றல் பொருந்தாமையானும், சவிகற்பக் காட்சிக்கும் நிருவிகற்பக் காட்சி காரணமாகசிற் காரணத்து உள்ளதே காரியத்தினும் உண்மையாற் பெயர் சாதி குணம் முதலிய பேத உணர்ச்சி நிருவிகற்பக் காட்சியின் இன்றுமில் சவிகற்பக் காட்சியினும் இன்றுய் முடியுமாகலின், நிருவிகற்பக் காட்சியினுஞ் சூக்கும மாய்ப் பேதம் தோன்றும் ஆகலானும், அதுபற்றி எய்திய தற்கே விலக்காகலின் பேதம் உணர்ந்தன்றிப் பேதமின்மை உணர்தல் கூடாமையின் அபேத ஞானமும் பேத ஞானத்தை அவாவி நிற்றலின், அபேதஞானம் முற்படத் தோன்றுதல் பற்றிப் பிரமாணம் என்றல் பொருந்தாமையானும், ஆடை குடக்கத்துப் பேத உணர்ச்சி முக் காலத்தினும் வேறுபடாமையின், ஆடை குடத்தின் வேறன்று என்றற்றுக்கத்து அபேத உணர்ச்சி எதிர்காலத்தின் வேறு படுதலின், வேறுபடாமையும் வேறுபடுதலும் பற்றியே பிரமாணம் என்றும் அப்பிரமாணம் என்றுங் கோடல் பொருத்த முடைத்து ஆகலானும், காட்சி அளவையே பேத உணர்ச்சிக் குப்பிரமாணமாதல் அறிக். ஆகவே, அபேதஞ் சாதித்தற்கு முற்கூறிய அனுமானமும் போலியாயவாறு காண்ட. அங்குனம் அல்லாக்கால், அவ்வனுமானத்தானே ஆடை எடுக்கச் சென்றுன் குடத்தை எடுத்துவருதல் வேண்டும் என்று ஒழிக. இதனாலே அபேதங் கூறும் ஆகமங்களும் உபசாரம் என்பது கண்டுகொள்க.

நிருவிகற்பம்:- ஒருபொருளின் பெயர் குணம் முதலிய வற்றைப் பிரித்தறியாது. ஒருபொருள் தோன்றுகிறதெனப் பொருளுண்மை மாத்திரையே அறிதல்.

இன்னும், பிரபஞ்சம் மித்தை எனத் துணிவதற்குக்கொண்ட பிரமாணம் மெய்யோ? பொய்யோ? எனக்கடாயினுர்க்கு மெய் எனிற பிரபஞ்சத்துப்பட்ட. பிரமாணம் மெய் எனவே அம் முறையாற் பிரபஞ்சமும் மெய்யேயாம். பொய் எனிற பொய் பிரமாணம் ஆகாமையிற் பிரபஞ்சம் மெய்ப்பொருள் என்பது தானே போதரும்

அற்றேல், பிரமிதிக்கும் பிரமேயத்திற்குஞ் சம்பந்தம் என்னை? எனின், - அறியப்படுவதும் அறிவதும் ஆகீய விடய விடயித் தன்மையே சம்பந்தமென்று உணர்க. விடயவிடயித் தன்மை சம்பந்தமன்று என்பையாயின், நீபிரபஞ்சம் மித்தை என்று உணரும் உணர்விற்கு அது விடயமாகாமையிற் பிரபஞ்சம் மித்தை அன்று எனப்பட்டு உனக்கே வழுவாம் என்று ஓழிக.

அற்றேல், விடயமாவது யாது? எனின், எவ்வளவர்வு நிகழ்ந்தும் எப்பொருள் விளங்கும் அஃது அதற்கு விடயம் என்க. விளங்குதல் விளங்குதற்கு உரிமையாதல். ஆகவே, இங்ஙனம் கூறியவாற்றில் பிரமாணமுஞ் சம்பந்தமும் உள்ளமையின் பிரமேயமாகிய பிரபஞ்சம் மெய்ப்பொருளே ஆகலான் அதற்கு முதற்காரணமாகிய மாவையும் மெய்ப்பொருளாவ தன்றி அநிருவசனமாதல் பொருந்தாமை அறிக.

இனி, வேதத்துவர் ஓரிடத்தும் பிரமப்பொருளை “ உபாதானம் ” என்னும் சொல்லால் எடுத்தோதக் காண்மையால், பிரமம் பிரபஞ்சத்திற்குப்பரமாதார வியாபக நிமித்தம் என்பதே வேதத்துக்கும் கருத்தாம் என்க. இன்னும், அவ்வம்முதற் காரணங்களின் குணமெல்லாம் அவ்வக்காரியங்கட்டும் உள்ள என்பது நியமமாதவின், சித்தாகிய பிரமத்தில் தோன்றிய பிரபஞ்சமும் சித்தாதல் வேண்டும் அன்றிச் சடமாதல் பொருந்தாது என்க.

அற்றேல், பாலில் உண்டாகிய தயிருக்குப்பாலின் குணமும் நெல்லில் உண்டாகிய பதர் பலாலங்கடகு நெல்லின் குணமும் கொம்பில் உண்டாகிய புல்லுக்குக் கொம்பின் குணமும் சிலம் பியல் உண்டாகிய நூலுக்குச் சிலம்பியின் குணமுங் கோமயத்தில் உண்டாகியதேனுக்குக் கோமயத்தின் குணமும் காண்மையின், காரணத்தின் குணமே காரியத்திற்குங்கோடும் என்னும் நியமம் பொருந்தாதால் எனின், அற்றன்று; ஒன்றன் குணம் ஒன்றற்காதல் இன்மையின், காரணத்தின் குணமே காரியத்திற்கும் என்பதற்குக் தாற்பரியம், காரணத்தின் குணத்தோடு ஒத்த குணங்களே காரியத்திற்கும் உள்வாதல் அன்றி அவற்றிற்கு மறுதலையான குணங்கள் உள்வாகா என்பதேயாம். ஆகலான், எண்டு எடுத்துக் காட்டியவற்றுள் நியமத்துக்கு இழுக்கின்மை அறிக. சிலம்பியில் நூல் வருதற்குச் சூக்கும் காரணம் சிலம்பியிற்றின் உண்மையானுங் கோமயத்தில் தோன்றியது தேவின் உடம்பே ஆகலானும், இன்னேரன்னவை எல்லாம் பிறவிப்பேதம் ஆகலானும், ஆண்டு ஜயப்பாடுன்மை கண்டுகொள்க.

என்டுக் கூறியவாற்றுன் மாயையே பிரயஞ்சத்திற்கு முதற் காரணம் என்பதும், அதற்குத் தாரகமாய் வீரவிதின்று அதிட்டித்தலான் என்டு முதல்வன் நிமித்தகாரணமே ஆவன் என்பதும் துணிபொருளாயினமை காண்க. “மாயையான் வீசேடிக்கப்பட்டு விசிட்டனும் நின்று முதல்வனும் முதற் காரணமாம்” என்ற நீலகண்ட ஆசிரியரும் பரந்துசென்று முடிவின்கண் இவ்வாறு கோடலே சித்தாந்தமாக வளியுறுத் தினார். அது, சென்மாத்காரணத்து இறுதியிற் சிவாதித்தீய மனி தீபிகையினுங் காண்க.

அற்றேல், “பிரமத்தை உணர்ந்தோன் எல்லாம் உணர்ந்தோன்” என்றற்றெடுக்கத்து வேதவசனங்கள் பயப்பாடில் வாம் எனின், - உடையான் இயல்பு உணர்ந்தவறி, உடைப் பொருளாவன உயிர் மாயை கன்மங்களும் அவ்விலக்கணத் துள் அகப்பட்டு வியாப்பியமாய் நிற்றவின், அவையும் இனிது விளங்கும் என்பது அவற்றிற்குப் பொருளாதவின், பயப்பாடு உடையனவேயாம் என்க.

நான்மணிமாலையில்,

நுரையுந் நூரையு நொய்யறு கொட்டும்
வரைவில் சீகர வாரியுங் குரைகடற்
பெருத்துஞ் சிறுத்தும் பிறங்குவ தோன்றி
யெண்ணில் வாகி யிருங்கட லடங்குந்
தங்கை போலச் சராசர மலைத்து
நின்விடைத் தோன்றி நின்விடை யொடுங்கும்

என்றது, முதல்வன் மாயைக்கு ஆதாரமாய் நிற்றல் பற்றி ஆகவின், ஆண்டு ஜயப்பாடின்மை அறிக. இது கிழங்கி னின்றுந் தோன்றும் தாமரையைப் பங்கசம் என்பது போல்வ தோர் உபசார வழக்கு எனக்கொள்க. மாயைக்குத் தாரகமாய் நிற்றல்பற்றியே அவ்வாறு உரைத்தது என்பது உணர்ந்து கோடற்கே. நீரில்தோன்றி ஒடுங்கும் நுரை முதலியவற்றை நீர்க்கு இடனுகிய கடலில்தோன்றி ஒடுங்குதல்போல் என்று உவமைக்கினார் ஆசிரியர் என்க. கடல் என்றது. நீர்க்கு இடம் கொடுத்து நிற்கும் ஆகாயம். நின்ற திருத்தாண்டகத்தும் பிருண்டும் “இருநிலஞ்யத் தீயாகி...எம்மடிக னின்ற வாறே” என்பது முதலாக எழுந்த தமிழ் வேதத் திருவாக்குகளும், “அறிவானுந் தானே அறிவிப்பான் ருணே. அறிவாய் அறிகின் ருன் ருணே. அறிகின்ற, மெய்ப்பொருளுந்தானே விரிபொழில் பார் ஆகாய். மப்பொருளுந் தானே அவன்” என்னும் அம்மை

திருவாக்கும், “உலகெலா மாகிவேற யடனுமாய்” முதல்வன் நிற்றல்பற்றி ஆகஸின், ஆண்டு ஆசங்கை இன்மையும் கண்டு கொள்க. இதனுணே, அபேதங்கூறும் வசனங்களும் உபசாரமே அன்றி உண்மை அன்று என்பது கண்டுகொள்க,

இவ்வாறன்றி, முதல்வன் மாயைபோல முதற்காரண மாவன் எனின், அது மேற்கூறிய குற்றங்கட்கு இடனுதல் அன்றியும் “நிருவிகாரி” என்னுஞ் சுருதிகளோடு முரணுதலும் உடைத்து என்க. இங்ஙனம் கூறியவாற்றால், “காரியகாரணங்கண் முதறுணை நிமித்தங் கண்டாம். பாரின்மன்னிடிகை பண்ணு மவன்முத றுணை நிமித்தந். தேரின்மன்ன மாயையாகத் திரிகைதன் சத்தியாக. வாரியன் குலால ஞாய்நின் ரூக்குவனகிலமெல்லாம்” என்னும் அத்துவித சைவ சித்தாந்த வழக்கே சுருதி யுத்தி அனுபவம் மூன்றாகும் ஏற்றதாய் அகர முதல என்னுந் திருக்குறள் பொருளை வளியுறுத்தற்கு உரிய மெய்ப்பிரசங்கமாம் என்று அறிந்துகொள்க,

அற்றேல், அஃது அங்ஙனமாக; நிமித்தகாரணஞ்சிய முதல்வன் முதற்காரணஞ்சிய மாயைக்கு ஆதாரமாவனுயின், உவமப் பொருளாகிய குயவனும் மண்ணுக்கு ஆதாரமாதல் வேண்டுமால் எனின், அறியாது கடாயினுய் உவமமெல்லாம் ஓருபடை ஓத்தலே அன்றி முழுவதும் ஓத்தல் இன்று. முழு வதும் ஓக்டம் என்பாரை முதல்வனுக்கு உரிய வியாபகம் முதலிய குணங்களும் குயவனுக்கும் உள்வாதல்வேண்டும் எனக் கடாயினுர்க்கு விடை என்னை எனக்கூறி மறுக்க. ஓரு புடை ஓத்தலானான்றே ஓரு பொருளுக்கு ஓரோரியஸ்புபற்றி, வேறு வேறு உவமை கூறியதாகும் என்க.

அற்றேல், இவ்வியஸ்பிற்கு உவமை யாதோ எனின்— நன்றேகடாயினுய? குழலியினது உடம்பின் முதற்காரணமாகிய உதிரக்கிலங்கட்கு ஆதாரம் அதற்கு நிமித்தகாரணமாகிய தாய்தந்தை ஆதலுஞ் சிலம்பிநூலின் முதற்காரணத்துக்கு ஆதாரம் அதற்கு நிமித்த காரணமாகிய சிலம்பி ஆதலும் அறிந்தாயன்றே! இவ்வாறு பலவுள் எனக்கொள்க. பிரம விவரத்தன (விவரத்தனம் - மாறுபடக் காண்டல்) அபேதவாத நிராகரணம் ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் சிவஞானமாபாடி யத்து விரித்துரைத்தகருநினர்.

ஆக்கிபகவனுகிய முதல்வன் என்னின் நெய்போலப் பசுபாசங்களிற் கலந்து நீக்கமற ஓளபச் சிலேடிக வியாபகமாய் நிற்தம் இயல்பினானதனின், அவன் பிரபஞ்சகாரியம் இயற்றுது

இயற்றுதற்குக் குலாலனை அங்ஙனம் உவமையாகக் கூறுதல் கருத்தா வாதன் மாத்திரைக்கே அன்றி வேறில்லை என்பது தெரிந்துகொள்க. இயற்றுது இயற்றுதலாவது — காரணத் தான் அன்றிச் சங்கறப் மாத்திரையாற் செய்தலாம். மற்றுக் குலாலன் சங்கறபத்தான் அன்றிக் காரணத்தாற் காரியஞ் செய்யும் விஜைமுதல் ஆகவின் சங்கறபத்தாற் காரியஞ் செய்யும் ஆதிபகவனுக்குக் கருத்தா முறையினுஞ் சிறிது ஒப்புப்பற்றியே உவமம் ஆகின்றுள்ளன்று உணர்க. என்டுச் சங்கறபம் என்றது — வியாபக சிற்சத்தி சன்னிதிப் பிரேரகத்தினை. கர்த்திருத்துவம் அங்ஙனம் இருவகையாமாறு.

கர்த்தருத்வம் த்விதம் ப்ரோக்தம் ஸங்கல்பாத் கரணுதபி நலவி ஸங்கல்பமாத்ரேண குலாலை : க்ரியதே கட : சிவஸ் ஸங்கல்ப மாத்ரேண பிந்து கேடுபகரஸதா :

என்னும் பெளட்கராகம வசனத்தான் அறிக.

இறைவன் என்னின் நெய்போலப் பசபாசங்களிற் கலந்து நீக்கமற ஒளபச்சிலேடிக வியாபகமாய் நிறைந்து நிற்கும் என்றும் அத்துவித சைவசித்தாந்த நிருவசன உரையை, இக்காலத்து ஏகாண்மவாதிகளுள் ஒருசாராருட்பட்டார்என்னில் நெய் கோது இடையுற்றுப் பிரிந்திருக்கக் காண்டலின் உவமே யமாம் முதல்வனும் ஒன்றன் இடையீடுற்றுப் பிரிந்துவியாபக மாகுங்கொல் என்று ஆசங்கை நிகழ்த்துவர். ஒருபொருட்கு ஒருபொருள் உவமமாதல் ஒருபுடையொத்தல்பற்றியே என்பது மேற்கூறினும் ஆகலின், அங்ஙனம் ஆசங்கித்தல் உவமை இலக்கணம் அறியார் கூற்றேயாம் என்று ஒழிக.

பசபாசங்களில் முதல்வன் கலந்து நீக்கமற வியாபகமாய் நிற்றற்கு என்னில் நெய்யை உவமானமாகக் கூறுவது, நெய் என்னில் உள்ளும் புறம்புமாய்க் கலந்திருத்தல் பற்றியே அன்றிப் பிறிதில்லை எனக. இங்ஙனம் ஆசங்கிப்பார் ஆவிரம்புப் போன்னேடு ஒக்கும் என்றவழி அஃது உருக்கி அடித்து நீட்டவேம் படுங்கொல் எனவும், இவள் நுதல் பிறைமதிபோலும் என்றவழிக்குறைதலும் வளர்தலும் வானுறியங்குதலும் என்னும் இவையும் இவள் நுதற்கு உள்கொல் எனவும், ஆசங்கிப்பார் ஆகலின், அவைஅவர் வெள்ளறிவு வியாபாரமாம் என்று ஒழிக்கப்படுவன அல்லது மறுத்தற்கு ஏற்பன அல்ல என்று அறிக. என்டுக் குறைதல் மறைதலும் வளர்தல் வெளியாதலும் ஆம்.

இன்னும் அவர், பசுபாசங்கள் மெய்ப்பொருள் என்பார் முதல்வன் வியாபகத்துக்கு நூனதைக்கறுபவர் ஆவர். யாதினால் எனின், பசுபாசங்கள் உள்ள இடங்களில் முதல்வன் இருப்பு இடையறவற்று அவன் வியாபகங்குறைவுறுதலால் என்று இங்ஙனம் ஆசங்கை நிகழ்த்தா நிற்பர். இன்னேரன்ன ஆசங்கைகளை அவர் பிராகிருத அவயவ கண்டப் பொருட் பயிற்சியினான் நிகழ்த்துகின்றார். என்னை? அவயவமுடைய கண்டப் பொருள் அன்றி நிரவயவ அகண்ட சச்சிதாநந்தப்பொருள் மற்றென்றான் இடையறவற்றுக் குறைவுருது ஆதலான் என்க. ஆதிபகவனுகிய இறைவன் நிரவயவ அகண்ட சச்சிதாநந்த முதற்பொருள் ஆகலின், அவன் அநாதியே தன்போல் நிதி தியமாய்த் தனக்கு வியாப்பியமான சித்தித்துக்களில் யாண்டுங்கலந்து நீக்கமறத் தன் பூரணத்திற்கு நூனதையாதும் இன்றி அவையேதானும் நிற்கும் பெற்றியுடையனும் என்க.

இனி, அப்பெற்றி உயிர்களால் இற்றென அறியவும் ஒதவும் வாராத சொருபமாம். அற்றாகவினன்றே, சுருதிகளும் அவன் சொருப இயல்பு “வாங் மனுதிதம்” என்றும் “அநிர்த்தேசியம்” (அநிர்த்தேசியம் - சுட்டி - அறியப்படாதது) என்றும் அங்ஙனம் எடுத்து முறையிட்டு ஓய்ந்தன என்பது “மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே” என்னுந் தமிழ்வேதமும் அக்கருத்தேபற்றி எழுந்தது. வளி தீ நீர் நிலம் என ஒன்றற் கொன்று தூலமாகி நிலைபெறும் பூதங்கள் நான்கிற்குஞ் சூக்கும் பூதமான ஆகாயம் இடம் கொடுத்து வியாபகமாய் நிற்கும் பெற்றியே மக்கட்டு உற்றறிதற்கிதாய் நுண் பொருளாம். ஆனால், நிரவயவ அகண்ட சத்தாயுஞ் சித்தாயும் ஆனந்தமாயும் நிற்கும் பரப்பிரம முதற்பொருள் பசு பாசங்களுக்கு அந்திரியாமியாயும் வியாபியாயும் பூரணமுற்று நிற்குஞ் சொருப இயல்பை, மாயா தனுகரணங்களால் கட்டுற்று அவற்றின் உபகாரத்தானுஞ் சத்த மாயா நாத விருத்தி காரிய சத்த சமூகமான வேதமுதலிய கலை அறிவு மின்மினி விளங்கக்தானுஞ் சிறிது அறிவு விளங்கி, அங்ஙனம் விளங்கிய சிற்றறிவு மாத்தெரயானே, நாம் பிரயம் என்று தருக்கி, இறைவன் திருவருட்கு அயலாய்க் கேவலமுற்று உழலும் பசுபோதப் புல்லறிவுயிர்கள், நாம் அறிந்தாமென்று ஒருப்படுத் தலும், பசுபாசங்கள் மெய்ப்பொருளாயின் அவற்றின் இருப்பால் முதல்வன் வியாபகத்திற்கு இடையறவு முட்டுற்று நூனதை புகுதரும் என்று பாண்டித்தியம்போல அபிநயித்துக் குதர்க்கம் நிகழ்த்தலும், புல்லறிவு முதிர்ச்சியாவதல்லது மற்று யாதாம் என்க.

ஓசை வேறுபாடு

மலர்தலை உலகத்துச் செனிப்புலனும் ஓசை எழுத்தோசை எனவும், இசையோசை எனவும் இருவகைப்படும். இவற்றுள், எழுத்தோசை விந்து முதற்காரணமாக அதனில் நின்றும் விருத்தியாய்த் தோன் றிச் செவிப்புலனுவது. இசையோசை ஆகாயம் முதற்காரணமாக அதன்கண் தோன்றிச் செவிப்புல ஞவது. வடநூலார் எழுத்தோசையை வர்ணந்தமக சத்தம் என்றும், இசையோசையைத் தொனியாத்தமக சத்தம் என்றும் கூறுப. சத்த தன் மாத்திரையின் காரியமாகிய ஆகாயமே சத்தத்திற்கெல்லாம் காரணமாகவின், எழுத்தோசைக்கு வேறு காரணமாமாறு என்னை? எனின், அற்றனறு; ஆகாயம் எழுத் தோசையைப் புலப்படுத்துவதாகிய இசையோசைக்குக் காரண மாவது அன்றி அதனால் புலப்படுவதாகிய எழுத்தோசைக்குக் காரணமாகாது என்க.

ஓனியும் உருவமும்போலப் புலப்படுப்பதும் புலப்படுவதும் ஆகிய இசையோசைக்கும் எழுத்தோசைக்குந் தம் முன் வேற்றுமை அனுபவத்தின் வெளிப்படத் தோன்றுதலானும், கடலோசை முதலாயின எழுத்தோசையின் வேறுதல் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தது ஆகலானும், அவ்விரண்டன் காரணமும் வேறு என்பது துணியப்படும் என்க. இன்றும், அங்காப்பு முதலிய அகருயற் சியாற் புலப்படுவது எழுத்தோசை எனவும், அதனைப் புலப்படுப்பதாய் எடுத்தல் படுத்தல் முதலிய புற முயற்சியாற் பிறப்பது இசையோசை எனவும், தம்முன் வேறு பாடு தெரிந்துணர்ந்துகொள்க.

ஞாபகசத்தியண்மை

சத்தப் பிரபஞ்சம் அர்த்தப்பிரபஞ்சம் எனக் காரியம் இருவகைப்படும். இவை இரண்டும் தம்முன் வேறுபாடுடைய வாயினும், சத்தம் என்றுஞ் சாதியான் வேறுபாடு இன்மையாயினும், சத்தப்பிரபஞ்சம் அர்த்தப் பிரபஞ்சத்தைப்பற்றி அன்றி நில்லாமையானும், சுத்தமாயை ஒன்றுதானே சத்தஞ்சபும் அர்த்தஞ்சபுமாகிய இரண்டு தன்மையும் உடைத்தாய் அவ்விரண்டற்கும் முதற் காரணமாம் எனக்கொள்ளப்படும்.

இனிச், சொற்பொருள் உணர்த்துதற்கு அனுகூலமாகும் ஞாபக சத்திகளும் பொருள் காரியப்படுதற்கு உபகாரமாகும் காரகசத்திகளும் அவ்விரண்டன் கண்ணுந் தாதான்மியத்தால் உளவாதல் அருத்தாபத்தி அளவையாற் கொள்ளப்படும்.

அற்றேல், எழுத்தான் இயன்ற பதங்களாதல், பதங்களான் இயன்று அவாய்நிலை, தகுதி அண்மைகளான் எழுவாய் பயனிலை முதலீயவாய்த் தொடர்ந்து நிற்கும் வாக்கியங்களாதல் அவ்வப்பொருள்களை அறிவுறுக்கும் எனவே கோடும்; அவ்வாறன்றி எழுத்தின் வேறுயப்பொருள்களை அறிவுறுக்கும் சுந்திகள் உண்டு என்பதற்குப் பிரமாணம் இல்லையாலோ வெனின், அற்றன்று; “கால்” என்புழிக் ககர ஆகார லகர எழுத்துக்களையன்றி அவற்றின் வேறுயப் பதமென்பது ஒன்றின்மையானும், அவ்வாறே. “கால் கிடந்தது” என்புழி அப் பதங்களின் வேறுய வாக்கியம் ஒன்றின்மை யானும், எழுத்தின் வேறுயப் பதவாக்கியங்கள் பொருள் உணர்த்துவன அல்ல என்பது பெறப்படும். படவே, நெயாயிகர் மதம்பற்றிக் ககர ஆகார லகர எழுத்துக்களே அப்பொருள் உணர்த்து மெனக் கோடல் வேண்டும். அங்ஙனங் தொள்வழி, அவை ஒருங்கு கூடிப் பொருளுணர்த்துமோ; ஒரோவொன்றே பொருள் உணர்த்துமோ? எனக் கடாயினர்க்கு ஒசை உணர்வு தொழில் ஆகிய மூன்றும் முக்கணப்பொழுதே நிலை பெறும் என்பது நெயாயிகர்முதலியோர்க்கு உடம்பாடாகவின், முறையிற் பிறந்து நின்று கெடும் எழுத்துக்கள் ஒருங்குகூடி நின்று பொருளுணர்த்தும் என்பது கூடாமையின், ஒரோ வொன்றே பொருளுணர்த்துமெனல் வேண்டும். “க” என்ற மாத்திரயானே “கம்பலம் என்னும் பொருள் உணர்த்தாமை யானும், உணர்த்துமெனினுங் ககரம் ஒழிந்த எழுத்துக்களை உச்சரித்தல் பயனிலவாய் முடியுமாகலானும் ஒன்றெல்லோ பொருளுணர்த்தும் என்பது பொருள்தாமையின், எழுத்துப் பதவாக்கியங்களின் வேறுயப் பொருள் அறிவுறுப்பனவாகிய ஞாபகசத்திகள் உண்டென்பது கண்டுகொள்க. சத்தினினினும் போடம் எனினும் ஆற்றல் எனினும் பொருந்தும்.

இவ்வாற்றூற் சொல்லாற் புலப்பட்டுப் பொருளநிவுறுக்கும் ஞாபகசத்திகள் சொற்றெறும் வெவ்வேறு உண்டெனவே கோடுமாயினும், “ஆ” ஆண்டு என்றுறப்போல்வன ஒன்றூய்நின்று வெவ்வேறு பொருளுணர்த்தக் காண்டலின், ஒருசொற் சத்தியானே ஒருபொருளன்றிப் பலபொருள் உணரப்படுதலும் உண்டாங்கொலெனின், அற்றன்று; ஆ, ஆண்டு என்றுறப்போல்வன வெவ்வேறு பொருள் உணர்த்துதலின், ஒருசொல் எனப்படா; வெவ்வேறு சொற்களோயாமெனக. இனி வெவ்வேறு சொற்களாயினும் எழுத்து ஒப்புமையானே பலபொருளொருசொல் என்று அங்ஙனம் வழங்கப்பட்டன என்பது இன்னும், ஆ என்பது பெற்றத்தினையும் மர விசேடத்தினையும்

உணர்த்தும் வழிப்பெயர்ச்சொல் எனவும் ஆதற் புடைபெயர்ச்சியை உணர்த்தும் வழி உரிச்சொல் எனவும் கொள்ளப்படுதலின், எழுத்தொப்புமைபற்றியே உபசாரத்தான் அவ்வாறு வழங்கப்பட்டன என்பது தெற்றென உணர்க.

மாயை முதற்காரணம்

மா என்பது ஓடுங்குதல், யா என்பது வருதல் ஆதலின், எல்லாக் காரியங்களுந் தன்பால் வந்து ஓடுங்குதற்குந் தன் கண் நின்று தோன்றுதற்குங் காரணமாய் நின்றது மாயை எனப்படும் ஆகலான், ஓன்றற்கொன்று நுண்ணிதிற்செல்லுஞ் சூக்குமங்களுக்கு முடிவிடமாய் நின்ற சூக்குமப்பொருள் யாது அதனை மாயை என்றலே பொருத்தமுடைமை அறிக.

இனி, முதல்வன் மாயைக்கு ஆதாரமாய் வீரனி நிமித்த காரணங்களும், மாயையான் விசேஷிக்கப்பட்டு விசிட்டனுய் முதற்காரணமும் ஆவன் எனச் சிவாத்துஷித சைவர் கூறுவர், அதுபொருந்தாது, என்ன? தோன்றி நின்று அழியும் உடம் பொடுகூடியவழி விகாரப்படுதல்பற்றி உடம்பொடு விசிட்டனுய் நின்ற சீவான்மாவுந் தோன்றி நின்று அழிவன் என்பது பொருந்தும்; அதுபோல, மாயையொடு விசிட்டனுய் முதல்வனும் முதற்காரணமாம் என்பார்க்கு, விசிட்டமாவது விசேடனை மும் விசேஷியமும் அவ்விரண்டினியையும் என்னும் அவற்றின் வேறான்மையான் முதல்வனும் அவ்வாறு விகாரியாதல் வேண்டப்படும், படவே “நிருவிகாரி” என்னுஞ் சுருதியொடு முரணுமாகலான் என்க. விசிட்டமாவது அம்முன்றற்கும் வேறெனக்கொள்வார்க்கு, முதல்வன் முதற்காரணம் என்பதே பொருந்தாதாய் முடியுமென்று அறிக. விசிட்டம் என்கு மேன்மை.

அல்லதூஉம், நிமித்தகாரணமே முதற்காரணமென்று எடுத்துக்காட்டுதற்கு ஒருபொருள் இன்மையின் அது வழியளவைக்கு ஏலாமையானும் வழியளவையினும் ஆகம வளவை வளியிடத்தெனின், அற்றுப்பினும், வழியளவை ஆகம வளவை யொடு முரணுதாகலானும், ஒரோவழி முரணுமாயின், அதுபற்றி யாண்டுந் துணிவு பெறுமையின், வழியளவை பிரமாணமன்று எனப்பட்டு அதுபற்றி ஒதிய நிகமாகமவசனங்கள் பயனில்வாய் முடியுமாகலானும், நிகமாகமப் பொருள்கள் தம்முள் முரணு வனபோலத் தோன்றியவழி அவற்றுள் வனமை மென்மை உணர்ந்து பொருள்கோடற்குவைத்ததே வழியளவையாத லான் அஃது அதனேடு முரணுதல் பொருத்தமின்மையானும் அதுவிடையன்மை அறிக.

இனி, இவ்விரண்டும் பொருந்தாமையானும், வேறு விடுக்குமாறு இன்மையானும், மாயையே முதற்காரணம்; அதற் குத்தாரகமாய் வீரவீநின்று அதிட்டித்தலான் முதல்வனும் முதற்காரணமெனக்கோடல் வேண்டும். அங்குணங்கொள்ளின் விகாரியாதலின்மையான், முதல்வனும் முதற் காரணமாம் என்பது வாய்பாடு மாத்திரையே அன்றிப் பொருட்படாமையின், அஃது எமது அத்துவித சித்தாந்தம் என்று ஒழிக்.

சிவப்பிரகாசச் செய்யுஞ்சை

புறச்சமயத் தவர்க்கிருளா யகச்சமயத் தெவளியாய்ப்
புகலைவக் களவாசிப் பொற்பணிபோ லபேதப்
பிறப்பிலதா யிருள்வெளிபோற் பேதழுஞ்சொற் பொருள்.

பேதாபே தழுமின்றிப் பெருநூல் சொன்ன [போற்
வறத்திற்குல் விளைவதா யுடலுயிர்கண் ணருக்க
னி வெளிபோற் பிழிவுருமத் துவித மாகுஞ்
சிறப்பினதாய் வேதாந்தத் தெவளிவாஞ் சைவ
சித்தாந்தத் திறவிங்குத் தெரிக்க ஒற்றும்.

எண்டுப் புறச்சமயத்தவர் என்றது, முக்கூற்றுப் புறச்சமயத்தவர் எனக்கொள்க. அவரெல்லாஞ் சித்தாந்த சைவத் தோடு ஒப்ப “ஏக னநேக னிருள்கரும மாயை யீரண்டு” என்னும் ஆறு பதார்த்தங்களுங் கொள்ளாமையின், அவ்வாறு வகைப் பதார்த்தங்களின் இயல்பைக் கொளுத்தினுங் கொள்ள மாட்டார் என்பார், “புறச்சமயத் தவர்க்கிருளாய்” என்றார். சங்கற்ப நிராகரணத்திற் கூறப்படும் அகச்சமயத்தவராகிய பாடாணவாதசைவர் முதலியோர் சித்தாந்த சைவத்தோடு ஒப்ப ஏகன் முதலிய ஆறு பதார்த்தங் கொண்டமையின், அவு வாறு பதார்த்தங்கட்டும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு கூறும் ஆகமங்களின் தாற்பரியம் இதுவே என்று எடுத்துக்கொட்டிச் சித்தாந்த சைவப்பொரு ஞானமையைக் கொளுத்தின் கொள்ள வல்லுநரென்பார், “அகச்சமயத் தொளியாய்” என்றார். கொளுத்திற்கொள்ள வல்லுநர் எனவே அகச்சமயத்தவருந் தாமே கொள்ளமாட்டார் என்பது கருத்தாகவிற் “சிவாத் துவிதாந் தத்துக் குலாவின ரளவ ளாவாக் கொள்கைய தாகி” என்பதேனுடு முரணுமை அறிக. சிவாத்துவிதமாவது; நிமித்த காரண பரிஞ்ஞமவாதம்.

சிவாத் துவிதாந் தத்துக் குலாவின ரளவ ளாவாக் கொள்கைய தாகி” என இறுவாய் என்னும் முறைமைக்கண்

நின்ற சுத்த சைவரை ஒழித்து ஒழிந்த சமயத்தாரை எல்லாம் விலக்கவே, சுத்த சைவர் இந்நால் கேட்ட துணையானே தாற் பரியம் இனிது உணர்ந்து சித்தாந்தப்பொருள் கைக்கொள்வர் என்பது பெறப்பட்டது. அத்துணை அணிமையர் ஆகலா னன்றே சித்தாந்த சைவத்தைச் சாரவைத்தார் என்பது. இக்கருத்தறியாதார் “சிவாத்துவிதாந்தத்து” என்றமையிற் சிவாத்துவிதமாவது, இறுதிக்கண் எடுத்து ஒதப்படுஞ் சுத்த சைவம்போலும் என்மயங்குப். நிமித்த காரணமாகிய முதல் வன் மாயையோடுங்கூடி முதற்காரணமுமாய்ப் பரிணமிப்பன் என்பதே சிவாத்துவித சைவர் கொள்கை என்க. இது சுத்த சைவர்க்கு ஏலாமையும் அறிக.

இனித் தார்க்கிகர் முதலியோர் காட்சி முதலிய பிரமிதிக்குப் போறி முதலியனவே பிரமாணம் என்பர். பிரமாணம் பிரமேயப்பொருளாதல் செல்லாமையிற் பொறிமுதலாயினவும் ஏஜன்ய போலப் பிரமேயமாய் அளந்தறியப்படும் பொருளே ஆகலின் அவற்றைப் பிரமாணம் என்றல் பொருந்தாது; மற்றுச் சிவ ஞானம் உணர்த்த உணர்வதாகிய ஆன்ம சிற்சத்தியே அவர் பிரமாணம் எனப்படுகலும் இந்திரியம் முதலியவற்றையும் அளந்தறியும் பிரமாணமாம். பொறி முதலியன அதற்கு வாயிலா தல் பற்றிப் பிரமாணம் என்று உபசரித்துக் கூறப்படுவனவே யாம் என்பது சைவ சித்தாந்த மென்பார் “புகலளவைக் களவாகி” என்றார். சைவ சித்தாந்தத்தின் எய்துதற் கருமை கூறுவார், “பெருநூல் சொன்ன - வற்ததிறனால் விணைவதாய்” என்றார்.. எனவே, அஃது இல்லவி விணையாது என்பதாம். “உடலுயிர்கண் ணருக்க ணறிவொளி போற் பிறவுருமத் துவிதமா”மாறு மேஸ்உரைத்தாம். அத்துவிதம் என்னுஞ் சொற்குப் பொருள் கூறுவார், “பிறவுரு மத்துவிதம் என்று உடம்பொடு புணர்த்து ஒதினார். இஃது ஏஜனயோர் கூறும் பொருள் போலன்றிச் சிறந்தது என்பார் “இறப்பினதாய்” என்றார். வேதாந்தமுன் சித்தாந்தமும் வேறு என்பான்ர மறுத்துப் பலபொருள்படுஞ் குத்திரத்தை அங்ஙனம் படாமைத் தெளித்து உரைக்கும் பாடியம் போல வேதாந்தத்தைத் தெளித்து உரைப்பதே சைவசித்தாந்தம் என்பார், மகுடாகமம் முதலியவற்றுள் ஒத்யவாறே “வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ சித்தாந்தத் திறன்” என்றார்.

எண்டு வேதாந்தம் என்றது வேதக்கண் முடிபுகளாகிய உபநிடதங்களை. வேதாந்தம் எனப் பெயர் பெற்ற ஏகானம் வாத நூலை அன்று என உணர்த்துதற்கு “வேதத் தலைதரு

பொருளாய்" என இறுதியிலும் கூறினாகவின், அதுகூறியது கூறவன்மை உணர்க. தீறன் — பொது உண்மை என்றும் வகை. இங்கு — இந்நாலின். முதனால் வழி நூல்களிற் போல “பொதுவண்மை” என வகுத்துக்கொண்டு ஒத்தும் எடுத்து ஓதாமையால், அவ்வகை தெரிவது ஆகலான் அது தெரியுமாறு ‘பொது உண்மை’ என்றுள்ளுத்து ஒதி அந்நூல்களின் கருத்து எண்டுத் தெரியச் செய்தும் என்பார், “சைவசித்தாந்தத் தீற ஸிங்குத் தெரிக்க லுற்றும்” என்றார். சைவ சித்தாந்தம் என்றது சுத்தசைவம் முதலியவற்றிற் செல்லாமைப் பொருட்டு.

குனியான் மவாதி மத மறுதலை

சிலர் ஆன்மா இந்த உடம்பினைப் பற்றி நின்று சிலிப்ப தாம் என்பர். உடம்போ பல்வகைக் கருவிகளால் யாப்புற்று இயல்வதொரு பாவையாம்.

இனி, அப்பல்வகைக் கருவிகளுள் ஆன்மா என்று அச் சிலர் சொல்லப்படுவது யாது? உடற்கருவிகள் பலவற்றையும் தனித்தனியே பேதித்து ஆன்மா இதுவன்று இதுவன்று என்று நீக்கிச் சோதனைசெய்து போதருங்கால், அவ்வடற் கருவிகள் எல்லாம் அங்வனம் ஆன்மாவன்று என்று நீங்கிய பின், அங்வனஞ் சோதித்து நீக்கப்படுங்கருவி யாதும் இன்றுய முடிவில் குனியம் தலைப்படக் காண்கின்றோம். ஆதலால், உண் டெனக்கொண்டு கூறும் அவ்வான்மாச் குனியமேயாம்; உள் பொருளாகமாட்டாது என்பதாம். அவர் இவ்வாறு, அளவை கூட்டித் தம் கொள்கை நாட்டுகின்றார்.

அவர் உடற்கருவிகள் அனைத்தினையும் இஃது ஆன்மா வன்று இஃது ஆன்மாவன்று என்று தனித்தனி சோதித்து நீக்கிச் செல்லுழிச் குனியம் முடிவாய்த் தலைப்படுவதனால் ஆன்மாச் குனியமேயாம் என்றல் பெரியதோர் அறியாமையேயாம். என்னை? உடற்கருவிகள் அனைத்தினையும் இஃது ஆன்மா அன்று இஃது ஆன்மா அன்று என்று சோதித்தலாகிய வியா பாரத்தினைச் செய்கின்றுழி, சோதனைசெய்து நிற்பதாகிய அறிவே அவ்வான்மாவாதும் என்று துணிந்து அறியமாட்டாராய் அங்வனம் போனி முடிவு கோடலால் என்க.

இனி, அவ்வறிவு சோதனைசெய்து போதருங்காலையிலும், சோதனை முடியுங்காலையிலும் ஒருதன்மையாகவே நிற்ப தொன்று ஆகலானும், உடற்கருவிகள் எல்லாம் அசேதனமாய் ஒழியத் தான் சேதனமாய் விளங்கி நிற்பது ஆகலானும், அதுவே அவ்வான்மாவாகுமென்று அவர்நிந்து அமைவாராக.

அவர்சோதனை செய்துகொண்டு நிற்கும் அவ்வறிவைக் கைவிட்டுச் சூனியமே ஆன்மாவாகுமென்று; கொண்டது யாது போலுமெனின், வழி நடப்போர் பதின்மர் ஊர் அணிமைக்கட்ட சென்றுமித் தம்முன் யாவனேனும் நீங்கினாலே என்று சங்கை யுற்று அச்சங்கை தீர்த்தல் வேண்டி வேறு வேறும்த் தனி பிரிந்து நின்று தம்மை மறந்து மற்றையோரைக் கணித்து ஒன்பதின்மரே நின்றேம், ஒருத்தனைக் கண்டிலேம் என்று, கருத்து அழிந்து கவலையுற்ற கையறியாமைச் செய்திபோலும்.

இனி, அங்ஙனம் சோதித்து அறியும் அறிவுஞ் சூனியமோ எனின், அங்ஙனம் அறியும் அறிவுஞ் சூனியம் என்றதூடும் அவ்வறிவே அன்றிப் பிற்தொன்றனமையான், அது மகப் பயந்து மலடி என்னு மதனேடு ஒக்கும் என்று ஓழிக் கொண்டை? மலடிக்கு மகப்பயந்து ஓம்புமாறில்லை ஆகவின், மகப் பயந்து ஓம்புவாள் மலடியாதல் செல்லாதவாறுபோல, இஃது ஆன்மா இஃது ஆன்மாவன்று என்று விவகரிக்குமாறு குனியத்துக்கு ஏலாமையின் என்க.

குனியமாவது உள்ளதுமன்று, இல்லதுமன்று, இரண்டும் ஆவதுமன்று, வேறும் அன்று எனப்படும் பாழாம். ஆகவே, உள்பொருளாய் உணர்வுடையதாய் நிற்பது ஒன்றே அங்ஙனம் விவகரிப்பதென வேண்டப்பட்டுச் சூனியம் ஆன்மா என்பது போலியாய் ஓழிதல் காண்க.

இனி, அங்ஙனம் அறியும் அறிவும் நான் அன்றென நீக்கின், அவ்வாறு நீக்கிய அறிவு வேறு உண்டெனப்பட்டு மேலும் அநவஸ்தையாம் ஆகவின். அதுவே அவ்வான்மா என்று துணிபாகக்கொள்க.

இது, குனியான்மவாதிகளை மறுத்து ஆன்மாகருவிகள் அனைத்திற்கும் வேறும் இவ்வுடம்பகத்து நிற்பதொரு சேதனப் பொருள் என்று சாதித்தவாறும்.

தேகான்மவாதி மறுதலை

இனித், தேகான்ம வாதிகள் உடம்பே ஆன்மாவாகும் என்பர். அறிவு உடம்பின்கண் அன்றி நிகழக்காணுமையாலும், நான் நுனுகினேன் நான் பருத்தேன் என உடம்பினோயே நான் என வழங்கக் காண்டலாலும், உடம்பே ஆன்மாவாகும் என்று அவர் அளவைகாட்டித் தங்கொள்கை நிறுத்துவர்.

நான் பருத்தேன் சிறுத்தேன் கரியேன் மனிதன் பார்ப்பான் என உடம்பின் குண விசேஷங்களை உபசாரத்தால் ஆன்மா

விற்கு ஏற்றி வழங்குவர், அங்ஙனம் வழங்குவாரேனும் யான் உடம்பு, யான் கை, யான் கால் என உடம்பை அப்படி வழங்குவார் அல்லர்; என் உடம்பு, என் கை, என் கால் என வேற்று மைப்பெடவே யாவரும் வழங்குவர் ஆகலானும், இவ்வடம்பு சடமாகலானும், ஆன்மாச் சித்தாகலானும், தேகத்தின் வேறும் அதன்கண் நிலைபெறுவது ஆன்மாவாகும் என்று அறிக்

அபேதக் கருத்தினால் என் உயிரென்று வழங்குமாறுபோல அபேதக்கருத்தினால் எனது உடலென்று வழங்குதலும் அமைவதாம்; ஆதலின், அதுகொண்டே ஆன்மா தேகத்தின் வேறும் உண்டெனல் அமையாதென்றல் இசையாது எனின், என் உயிரென்று அவ்வாறு பிறிதின் கிழமைப் பொருள்பட வழங்கப்படுவது பிராண் வாயுவேயாம்.

ஆனி, ஆன்மாத் தன்னை ஓற்றுமைப்பொருளில் வேற்றுமையாக அங்ஙனம் ஓரோவழி வழங்கினும் அது விளக்கின் சோதி என்றால்வதோர் பேதகற்பணை என்றே ஓழிக்கப்படுவதாம்.

இவ்வாறுந்தி, என்பதி, என்மனைவி, என்பொருள் என வழங்குமாறுபோல, என்கை, என்கால். என் கண், என் செவி எனப் பலவாற்றிலும் பெரும்பாலும் உலகத்துப் பிறிதின் கிழமைப்பட வழங்குதலின், அதுபற்றி ஆன்மா தேகத்திற்கு வேறும் உண்டென்று சாதித்தல் பொருந்துவதோம் என்க.

அவருள் ஒருசாரார், நிலம், நீர், அனல், வளி என்னும் பூதம் நான்கும் சடமாயினும், பாக்கு வெற்றிலை சுண்ணம் என்பனவற்றின்கண் முன்னர் இல்லாததாய் செவ்வண்ணம் அவை ஒருங்கு சேருங்காலை அச்சேர்க்கைக்கண் புதுவதாக உண்டாதல் போலத், தம்முள் ஒன்றும்க் கூடுங்காலை அக் கூட்டரவில் அவற்றின்கண் முன்னர் இல்லாததோர் சேதனம் புதுவதாய்த் தோன்றி வியாபரிக்கும் என்பது அமைவதாம்; ஆகவே தேகத்தின் வேறுக ஆன்மா ஒன்று உண்டென்றல் பொருந்தாது என்பர்.

நிலம் நீர் அனல் வளி என்னும் பூதம் நான்கும் உண்மையிற் சடமாகலின் அவை கூடிய கூட்டரவில் சேதனம் புதுவதாகத் தோன்றும் என்றல் ஒருவாற்றிலும் இசையாது அன்றியும் தத்தம் இயற்கையிற் சடமாய் நிற்கும் அப்பூதம் நான் ஆம் தாம் ஒன்றும்க் கூடியவழிச் சித்தியல்பாய் மாறும் என்றல் இயற்கை விரோதமுமாம். பாக்கு வெற்றிலை சுண் ஒழும்புகளில் முன் இல்லாததாய் செவ்வண்ணம் கூட்டத்தில்

விளங்கும் என்றல் இயற்கைவிரோதம் ஆகமாட்டாது. செவ்வண்ணாம் சிற்குணம் அன்று; சடப்பொருட் குணமேயாம், இன்னும் பாக்கின்கண் இனிது தோன்றுது அடங்கி நிற்கும் செவ்வண்ணாம் அதனேடு வெற்றிலை சுண்ணமைபு கூடும் பொழுது இனிது விளங்கித் தோன்றுவதாயிற்று. இங்கு முன் இல்லதுகூட்டத்திற் புதுவதாய்த் தோன்றிற்றில்லை; உள்ளதே புதிதாக விளங்கித் தோன்றிற்று. இல்லதற்குத் தோற்றம் முக்காலத்தும் இல்லை; உள்ளதற்கே எக்காலத்தும் தோற்றம் உண்டு.

உள்ளது உள்ளதேயாம்; அதற்குத் தோற்றம் கூறல் இயையாது எனின், அற்றன்று. சத்திமாத்திரையாய் உள்ள குக்கும் கரண உபகாரத்தால் வியத்தியாய்த் தூலமுற்று விளங்கும் என்பதே உள்ளது தோன்றும் என்பதற்குத் தாற் பரியம் அதலால் அதற்குத் தோற்றங்கூறுதல் இயைபேயாம் என்று விடுக்க.

எடுத்துக்காட்டு இங்ஙனம் விரோத முறுதலால் பூதம் நான்கின் கூட்டரவில் முன் இல்லாத ஓராறிவு தோற்றி வியா பரிக்கும் என்ற அவர் கொள்கை கழுத்திற் கையிட்டுத்தள்ளி ஒதுக்கப்படும் என்க. இவ்வாருகளின், பூதக்கூருய்த் திரண்ட தேகத்திற்கு வேருக ஆண்மா ஓன்று உண்டு என்பது சாலுஞ் சித்தாந்தமே ஆகும் என்க.

இது, தேகான்மவாதிகளை மறுத்து உடம்பகத்து ஆன்மா தேகத்திற்கு வேருக உண்டென்று சாதித்தவாரும்.

இந்திரியான்மவாதி மறுதலை

இனி, செஷி, மெய், வாய், கண், முக்கு என்னும் ஜம்பொறி கழும் சத்தம், பரிசம், இரதம், உருவம், கந்தம் என்னும் விஷ யங்கள் ஜந்தனையும் தனித்தனி அறியவல்லனவாம்; அவை சடம் எனப்படா; ஆதலால் அவையே ஆன்மாவாகுமென்று இந்திரியான்மவாதிகள் சொல்வர்.

ஜம்பொறிகள் ஓன்று அறிந்ததனை மற்றென்று அறியாமையானும், அவை அவற்றை வேறு வேருக விடயிப்பதல்லது இத்தொழிற்பாடு உடையேம் யாம் என்று தம்மை அறியமாட்டாமையாலும், அவ்வைம் பொறிகளையுங் கொண்டு அங்ஙனம் அறியும் ஆன்மா வேறு உண்டென்பதே தேற்றமாம்.

இன்னும், ஜம்பொறிகள் தத்தமக்கு உரிய விடயங்களை நேரே இயைந்து நின்று அறிவனவேயாம். ஒரு சாத்தன் ஒரு தேயத்திற் சென்றகாலத்தில் ஜம்பொறிகள் கொண்டு கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றிந்த விடய அனுபவங்களை மற்றேரிடத்தில் இருக்கும்பொழுது நினைந்து அவ்வன்னைம் நூகர்ச்சி உறுகின்றார்கள். அச்சாத்தன் இடம் பெயர்ந்து மற்றேரிடத்துத் தான் இருக்கும் பொழுது அத் தேயத்தில் சென்றகாலத்துத் தனக்கு நேர்ந்த விடயங்களை ஜம்பொறிகள் கொண்டு அவ்வாறு அறியுமாறு இல்லை என்னை? அவ்விடயங்கள் இடத்தாலும் காலத்தாலும் அவன் தனக்கு மிகவேறுபட்டுப் பிரத்தியக்கம் பெறுமையால் என்க.

இனிச், சென்ற காலத்துக் காட்சியுற்ற அவ்வவம்புலன்கள் சாத்தற்கு மற்றேரிடத்தில் இருக்கும்பொழுது விடயமுறுதல் அவ்விந்திரியங்களுக்கு வேறும் அவ்விந்திரியங்களைக்கொண்டு அறியவல்லமனக்கருவியுடைய சேதன ஆண்மாவானது அவன் அகத்து நிலைபெறுதல்பற்றி அல்லது கூடாமையால் இவ்வருத்தாபத்தியாலும் மனக்கருவிபற்றி இந்திரியங்களின் வழிநின்று அறியும் ஓர் ஆண்மாச் சாத்தன் உடம்பகத்து இந்திரியங்களுக்கு வேறும் உண்டு என்பது இனிது தெளியப்படும்.

இது, இந்திரியான்ம வாதிகளை மறுத்து உடம்பகத்து ஆண்மா இந்திரியங்களுக்கு வேறுக உண்டென்று சாதித்தவானும்.

ஆணவமலத்துண்மை

மூலமலத்தின் இயல்பு சிறிது காட்டுதும் : மூலமலமாவது பிராந்தி ஞானமே பிறிதில்லை என்பர் ஒருசாரார். ஒருசாரார் ஞானபாவம் என்பர். ஒருசாரார் தமோகுணம் என்பர். ஒருசாரார் மூலப்பகுதியில்தோன்றும் அவிச்சௌன்பர். ஒருசாரார் மாயை கனமங்கள் என்பர். ஒருசாரார் சிவசத்தி என்பர். ஒருசாரார் ஆண்மாவின் குணம் என்பர்.

மலமாவது, இவை அனைத்தினும் வேறும் ஒன்றும் நித்தமாய் வியாபகமாய் ஞானத்ரோதகமாகிய திரவியம் என்பது தொகுத்துக் காட்டுதும் :.

மேற்கூறிய அளவைகளால் ஆண்மா தோற்றக் கேடுகளின்றி நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்பதென்பது துணிபாம். இரி, ஆண்மாவுக்குத் தோற்றக்கேடுகள் உளவாம் எனின், அதுசெய்த வினை நசிப்பச் செய்யாதவினை உண்டாம் என்ப

பட்டு வினை இலக்கணத்தோடு முரணும், என்றாலிய குழவி தாய் முலைப்பால் பசிப்பினி தீர்க்கும் மருந்தென்று அறிந்து அதன்கண் முயலுதல் காண்டும். அஃது உம்மைப் பசிற்சி வயத்தான் உளதாகிய வாசனை இல்வழிக்கூடாது.

இனி, நித்தப்பொருளை, அவயவம் உடைத்தெனப்பட்டு அழிவெய்துவதாகிய ஏகதேசம் என்றல் கூடாமையின் ஆன்மா வியாபி என்பதும் பெற்றும். பெறவே, அவ்வக்ஞாங்கள் அவ்வக்குணங்களின் வேறஞ்மையின், ஆன்மாவின் குணா மாகிய ஞானமும் அவ்வாறே நித்த வியாபகமாதல் பெறப் பட்டது. அறிவாவது ஒன்றென விடயித்தலே பிறிதன்றுகளின். அங்ஙனம் விடயிப்பதாகிய அறிவு ஒருகால் நிகழ்ந்தும் ஒரு கால் நிகழாதுங் காலத்தானும் இடத்தானும் ஏகதேசமாய் நிகழ்தலுங் காண்டும். அவ்வறிவு செய்கையான் இங்ஙனம் நிகழ்தற்குக் காரணம் உண்டென்பது பெறப்படுதலின். அது பிராந்திஞானம் முதலியவற்றுள் ஒன்றென்றல் கூடாமையின், பாரிசேட வளவையான் அவற்றின் வேறுகிய சகசமலம் அத்தன்மைத்தாய் உண்டென்பது பெற்றும்.

அற்றேல், காரணம் பிராந்திஞானம் முதலியவற்றின் ஒன்றேயாக, அவற்றின் வேறுண்டு என்பதற்குப் பிரமாணம் என்ன? எனின், கூறுதும். கயிற்றை அரவு எனக்காணும் பிராந்தி கண்ணின்கண் யாதானும் ஓர் குற்றம் இல்வழி நிகழாமையின், அதுபோலத், தேகமே ஆன்மா என்று அறிதல் தொடக்கத்துப் பிராந்தி ஞானமும் ஆன்மாவின்கண் ஒருகுற்றம் இல்வழி நிகழாமையின், அக்குற்றமாகிய சகசமலம் பிராந்தி ஞானத்தின் வேறுய் உண்டென்பது பெறப்படும்.

இனி, ஞானபாவமே அது எனின், ஞானத்தின் என்று மபாவத்திற்கும் அழிவுபாட் டாவத்திற்கும் ஒன்றினென்று அபாவத்திற்கும் ஒருகாலும் அழிவின்மையான் முத்தி என்பது ஒன்று இல்லையாய் முடியு. வீடுபேறுண்மை வேதாகமங்களிற் பெறப்படுதலின். அவற்றே முரணுமைப்பொருட்டு ஞான பாவமாவது ஞானத்தின் முன்னபாவமெனக் கோடல்வேண் டும். வேண்டவே நித்தமாகிய ஞானம் முன் இல்லாது ஒழிதற்கு வேறுகாரணம் உண்டெனப் பெறப்படுதலின், அதுவே சகசமலம் எனப்படும் என்க.

இனித், தமோகுணம் முதலியன ஒன்றன் காரியமாய் இடையேதான்றி அழிவன ஆகவின் அவை அநாதியே ஞானத்ரோதகமாய் ஆன்மாவைப் பந்திக்க மாட்டாமையின்,

சுத்தமாய் நின்ற ஆன்மாவை இடையே பந்தித்து நின்றன எனின், அவை இடையே பந்தித்தற்குக் காரணம்வேண்டும். காரணமின்றிப் பந்திக்கும் எனின். முத்திபெற்ற வழியும் பந்திக்கும் என்பது முடியுமாகவின் அவற்றின் வேறுய் அநாதியே பந்திப்பதாகிய சகசமலம் உண்டென்பது பெறப்படும்.

இனி, மூலப்பகுதியில் தோன்றும் அவிச்சையே அது எனின், மூலப்பகுதியில் தோன்றும் அவிச்சை அநாதியில் ஆன்மானத்தீணப் பந்தித்தது என்றல் ஏலாமையானும், அது மாயாகாரியம் ஆகவின், ஞான வியஞ்சகமாவது அல்லது ஞான திரோதகம் ஆகாமையானும் அநாதியே ஆன்மானத்தீணத் தீணத்தடைசெய்து நிற்குஞ் சகசமலம் வேறு உண்டென்பது பெறப்படும்.

இனி, மாயை கண்மங்கள் ஆன்மாவின் வேறுமாய்ச் சடமு மாய்ப் பந்தமும் செய்து நிற்றலின், அவையே ஆமையும்; வேறுமோர் சகசமலம் உண்டெனக் கோடல் மினையாமால் எனின், அவை அங்ஙனமாயினும் ஞான திரோதகமல்ல ஆகலான், ஞானதிரோதகமாகிய மூலமலம் வேறுண்டு என்க.

இனிச், சிவசத்தி ஞானதிரோதகமாய் நிற்குமெனின், சித்தாகிய சிவனது சத்தியஞ் சித்தாவதன்றிச் சடமாதல் இன்மையால் தனக்குப் பகையாகிய சடப்பொருள் சித்தைப் பந்தம் உறுத்துவதன்றிச் சித்துப்பொருள் சித்தைப் பந்தம் உறுத்துமாறு இன்மையானும், உறுத்தும் எனின், முதலவனது பெருங்கருணைக்கு இழுக்கு ஆகலானும், சடப்பொருளாய்ப் பந்தம் உறுவிக்குஞ் சகசமலம் வேறு உண்டென்பது பெறப்படும்.

இனி, மலஞ் சடமாய் நிற்றலின், ஆன்மாவின் குணமெனக் கோடலே பொருத்தமுடைத்து எனின், அறியாது கூறினும்; குணமாயின் இடையே நீங்குதல் கூடாமையானும், ஆன்மா அறிதற் குணம் உடைத்தாகவின், அறியாமையும் அறிவும் ஆகிய இரண்டு மறுதலைக்குணம் ஒருபொருட்குக் கூடாமையானும் அஃது ஆன்மாவின் வேறுயதோர் அகவிருளாகிய திரவியம் என்பது தெற்றென உணர்ந்துகொள்க.

சிவாதித்த மணித்தியிகை உடையாரும் முதலதிகரணத்து இறுதியில் பயன் கூறும்வழி, ஞானபாவுமே அஞ்ஞானம் என்பாரை மறுத்து, மலத்திரவியம் என்றும், அநாதிப் பொருள் என்றும், மலசத்தின் பல என்றும், முத்தியில் மலசத்திக்

கேடென்றி மலத்துக்குக் கேடின்மையின் அநாதிப் பொருளாதற்கு இழுக்கில்லை என்றும், கடாவிடைகளான் விரித்துக்கூறியவாறு ஆண்டுக் காண்க.

அஞ்ஞானம் என்னும் அகவிருள் ஞானுபாவம் ஆகாது என்று இவ்வாறு மறுக்கப்படவே, அந்தகாரம் என்னும் புறவிருள் ஆலோகத்தின் சபாவம் என்பதூடும் மறுக்கப்பட்டவாறு ஆயிற்று. அதுவுஞ் சிறிது காட்டுதும்:-

இருஞன்மை

ஆலோகத்தின் அபாவமே அந்தகாரம் என்பார்க்கு. அம் முறைபற்றிச் சுகத்தின் அபாவமே துக்கம்; தன்மத்தின் அபாவமே அதன்மம்: சையோகத்தின் அபாவமே விபாகம் என்று இவ்வாறு கோடல்வேண்டும் (அபாவம் - இன்மை. விளங்காமை) அங்ஙனங் கொள்ளாமையால் அவர்க்கும் அது கருத்தன்றுபோலும் என மறுக்க.

அன்றியும், ஆண்டு ஓளியில்லை இருள் உள்ளது என, ஓளியின்மையின் வேறுய் இருளென்னும் உணர்வு நிகழ்தலானும், ஆட்டின் கழுத்தற்றாங்கும் முலையோடு ஒக்கும் அபாவத்தால் செய்யக் கடவுதொன்று யாண்டும் இன்மையானும், கண்ணென்னியைத் தடைசெய்து நிற்பதாகிய இருளை அபாவமென்றல் கூடாமை அறிக.

இவ்விருளின் து உண்மை வெள்ளிடையின் அலரவிழித்து நோக்கிய வழியும் மறைத்தற்றெழில் நிகழ்தல்பற்றிப் பாரிசேட அளவையான் அறியப்படும்.

அற்றேல், நீலவடிவிற்றுய்த் தோன்றுதலின் இருள் காட்சிப்பொருள் என்றுந்படும் இழுக்கென்னை? எனின், அற்றன்று; துன்னிய இருளின்கண் விழித்துழிப்போலக் கண்ணிறை இறுக மூடியவழியும் ஓருதன்மைத்தாய்த் தோன்றுதலின், வேற்றுமையின்மையான, அது மயக்க உணர்வையாம் என்பது போதருதலின், விழித்துழி அவ்வாறு தோன்றுவதும் அதுபோல மயக்க உணர்வாவதன்றி இருளின் தோற்றம் அன்றென்பது அனுபவத்தால் கண்டுகொள்க.

கண்ணுக்கொள்கியுண்மை

உலோகாயதர், செவிமுதலிய இடங்களே இந்திரியம் என்பராகவின், கண்ணென்னும் இடத்தின் வேறுக ஓளிப்பொருளாகும் இந்திரியம் உண்டு என்பதற்குப் பிரமாணம் என்னை?

எனின், செவிடனுக்குச் செவி உளதாகவும் ஓசை கேளாமையின், அது கேளாமைக்குக் காரணஞ் செவியென்னும் உறுப்பின் வேறூய் அதனை அதிட்டித்து நிற்கும் இந்திரியம் இல்லாமையே அன்றிப் பிற்தின்மையால் செவியென்னும் உறுப்பு இந்திரியமாகாமை எல்லார்க்கும் வீளங்கக்கிடந்தது. இதுபற்றி ஏனை இந்திரியங்களும் அவ்வவ்விடங்களின் வேறு தல் கண்டுகொள்க.

ஞானேந்திரியங்கள் ஜந்தும், அறிதற் கருவிகளாதனின், சாத்துவிக் அகங்காரத்தில் தோன்றியனவாம். கண்ணரிந்திரியம் ஓளிக்கருவியாகளின். உருவத்தை அறிவதாம். இது ஆன்மாவின் ஞானசத்தியால் அதிட்டிக்கப்பட்டுப் பொருள் களை விசேஷங்களேயிடப்பட்டு அறியுமாறின்றி நிருவி கற்பமாய் அறியுங் கருவியென்று உணர்க. இது ஏனை ஞானேந்திரியங்களுக்கும் ஒக்கும்.

காட்டும் ஓளியின் வேறூய்க் கண்ணுக்கு ஓளிக்குணாம் உண்டென்றாக்கு ஏது என்னை? கண்ணுக்கு ஓளிக்குணாம் உண்டெனின், மின்மினித் துணையாயினுந் தானே வீளங்கு தல் வேண்டுமாலெனின், ஆகாயத்தின் கண்ணாதாகிய சத்த குணம் முரசுக்கண்ற சையோகம் முதனிய வியஞ்சகங்களான் விளக்கப்பட்டுழி விளங்கி அல்லுழி விளங்கா தொழிதலே அன்றித் தினைத்துணையாயினுந் தானென வீளங்குமாறு இன் றென்பதுபற்றி வியஞ்சகத்தின் எதிரொலி வடிவால் தோன்றும் அவ்வோசையை ஆகாயத்தின் குணம் அன்றென்பார் யாரு மில்லை. அதுபோல, கண்ணரின் கண்ணாதாகிய ஓளியும் வியஞ்சகமாகும் ஞாயிற்றின் ஓளி முதனிய உள்வறி வீளங்கி அல்லுழி விளங்காமை மாத்திரையே பிற்றில்லையாகலான், அதனைக் கண்ணரின் குணம் அன்றெனில் அறிவில்லார் கூற்றேயாம் எனவும், அக்கண்ணெறுளி தன்னை வளக்குதற்கு உ.ரிய வியஞ்சகப் பொருள் ஏகதேசமாயின் ஏகதேசத்து வீளங்கியும் வியாபகப் பொருளாயின் வியாபகமாய் வீளங்கியும் நிற்கும் இயல்பிற்கு றெனவும் உணர்க.

இளிக், கண்ணுக்கு ஓளியில்லை, ஞாயிற்றின் ஓளி முதனியனவே கண்ணரின் கண்ணின்று காண்டல் வியாபாரம் நிகழ்த்து மெனின், அங்ஙனமாயின், ஞாயிற்றின் ஓளிமுதனியன கண்ணரின் கண்ணின்று காண்டல் வியாபாரம் நிகழ்த்தும் என்னும் நியமம் வேண்டா; உடம்பினுள் யாண்டாயினும் ஓரிடத்தைப் பற்றி நின்றுங் காண்டல் வியாபாரம் நிகழ்த்துமென்று ஒழிக.

அற்றேல், அவ்வாறு ஓளியுடைத்தாகிய கண்ணிந்திரியம் தன் தொழிற்பாடு நிகழ்த்தற்குப் பிற்கோர் ஓரியின் உபகாரத்தை இன்றி அமையாதவாறு என்ன? எனின், அங்ஙன மாயினுங் கண்ணிந்திரியந் தூல ஓளியாகவின், தமோகுண சாரமான இருளைன்னும் பகைப்பொருளின் சத்தியான் மடங் கவின் காண்டல் வியாபாரம் நிகழ்த்துதற்கு அங்கி என்னும் பூத்த்தன் கூருன நூயிற்றினெனிலினக்கொளிமுதலீய சூக்கும ஓளிகளின் உபகாரத்தை வேண்டற்பாலதாகின்றது என்று உணர்க.

சிவஞானபோத மாபாடியத்திரட்டு முற்றிற்று

சிந்திப்போர் சிந்திக்கும் சிவஞான போதமதின்
 நந்தலிலாப் பொருட்சிறப்பை ஞாலந்தான் உணரும்வாகை
 பைந்தமிழில் பாடியமாம் பார்புகழு முறைகண்ட
 அந்தமிலாச் சிவஞான அருட்குரவன் தாஸ்பணிவாம்

— பொன். சு.

